Akbaba

Gülek — İyi ki şu şemsiyeyi almışım!

Kadın Olan Erkeğin Hâtıraları

Kahkahalarla Dolu Mizah Romanı

YAZAN: AZİZ NESİN

Kadın olan bir erkeğin bütün hâtıralarını bu romanda, başından sonuna kadar zaptedilmez kahkahalarla okuyacaksınız!

6 EYLÜL SALI GÜNÜ ÇIKIYOR

Akbaba Mizah Serisi : 6 — Fiatı: 1 Lira.

1955 İKRAMİYELERİ

**EV
PARA
İRATLI APARTMAN**

YARIM MİLYON LİRA

A K B A N K

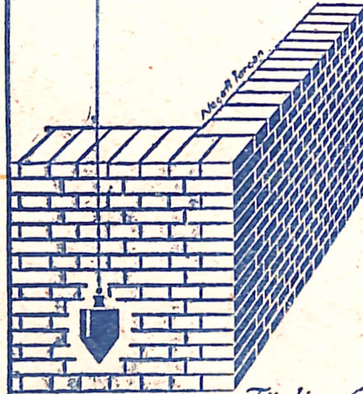
HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI

SİZ KENDİNİZE PARA BİRİKTİREREK YARDIM EDERSENİZ

BİZDE SİZE KREDİMİZLE YARDIM EDERİZ

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI NIN

Yapı Tasarrufu hesabı
Ev hesabı
Vadeli veya Vadesiz Tasarruf hesapları

SİZE BİR YUVA KAZANDIRABİLİR

Türkiye Emlâk Kredi Bankası son 5 yılda **50000** *den fazla vatandaşa yeni bir yuva temin etti.*

VAKIFLAR BANKASI

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

MESKEN KREDİSİ

PARA İKRAMİYELERİ

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş.

SAYI : 181 C.: 7 1 EYLÜL 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

SİNİRLİLİK

PEK sinirli olduk bugünlerde. Sade iktidardakiler değil, sade muhalefettekiler değil, evdekiler, sokaktakiler, tramvaydakiler, vapurdakiler de öyle.

Kavgasız otobüse binemiyoruz, kavgasız otomobilden inemiyoruz, kavgasız yemek yiyemiyor, içki içemiyor, şarkı dinleyemiyoruz.

Fotoğrafçı camekânlarına bakınız: Resimlerin çoğu, yumruk çenede, hücum plânları düşünen birer Napolyon!

Güzel bir kız geçiyor yoldan. Allah özene bezene yaratmış. Şeker mi, şeker!.. Ama, kaşın biri yerde, biri gökte!.. Burun delikleri öfkeyle kabarmış!.. İnsanın üç parmak uciyle çenesinden tutup soracağı geliyor:

— Nedir bu surat küçük hanım?.. Hiddetin kime?.. Dünyaya güzel geldim diye mi bu kadar küskün, bukadar sinirli, bukadar hırçınsın?

Garsonu çağıran yüzlere bakıyorum: Kelimesiz hakaret!

Hizmete gelen garsona bakıyorum: Susan husumet!

Partiler konuşuyor... Aman, aman, aman!.. Biri:

— Ak!

Dese sanki «ok» demiş gibi yüreğinizden yaralanıyorsunuz.

Öbürü:

— Bak!

Dese, hâşâ huzurunuzdan, başka bir şey duymuş gibi burnunuzu tıkayıp kaçıyorsunuz!

«Barika-i hakikat müsademe-i efkârdan» mı çıkar?..

Evet, eğer çarpışan iki kafa olursa... Peki, ya iki bal kabağı olursa?

Münakaşalarımıza bakınız: Tek hedefimiz, hakkı bulmak değil, haklı çıkmaktır.

İlimde, sanatta, hele siyasette kaşları çatık duranlara kızmamalı. Güler yüzlü olmaktan değil, gülünç olmaktan korkuyorlar!

Hele şapkanın kurtaramadığı şark kafasında, öfke, politikanın soyadıdır.

Eğer iktidarla muhalefet karşılıklı tebessüm ediyorsa, inanınız, sadece bilenmiş dişlerini birbirine göstermek içindir!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

YAZISIZ!..

(Şadi Dinççağ)

ONBİRLER

Basına ispat hakkı verilmemesi için bir kanun teklifi hazırlayan on bir mebustan birinin, Seyfi Kurtbek'in arkadaşlarından ayrıldığını gazeteler yazmıştı.

Bunu konuşan iki arkadaştan biri, Muhlis Bayramoğlu üzüntülüydü.

Bursa milletvekili Raif Aypar sordu:

— Niçin bukadar endişe ediyorsun sanki?.. Bir kişinin istifasından ne çıkar?

Bayramoğlu:

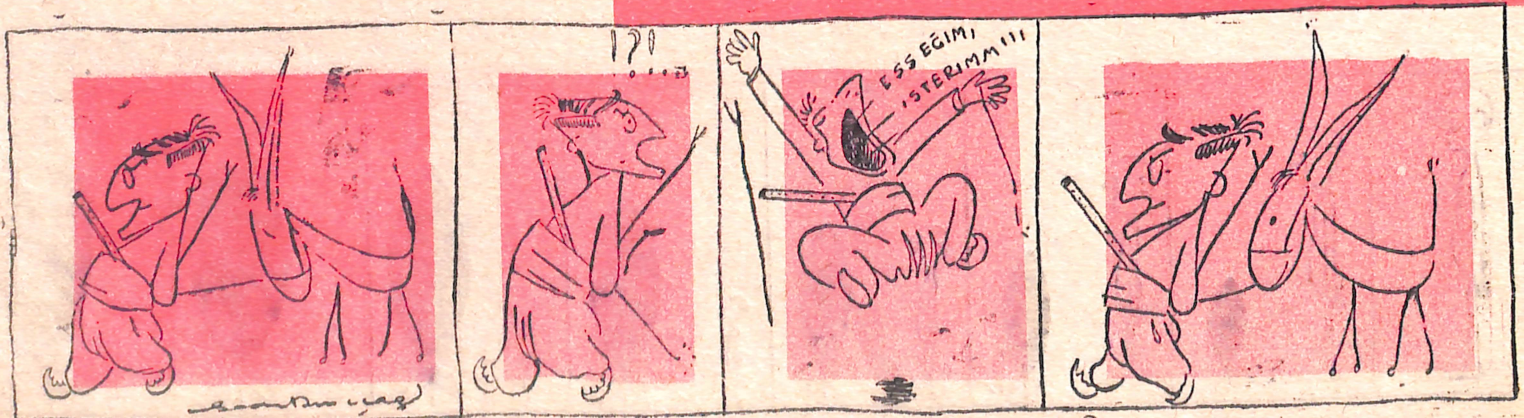
— Yoook, dedi, mesele mühim... Düşün bir kere. Eskiden bize ne diyorlardı?

— On birler...

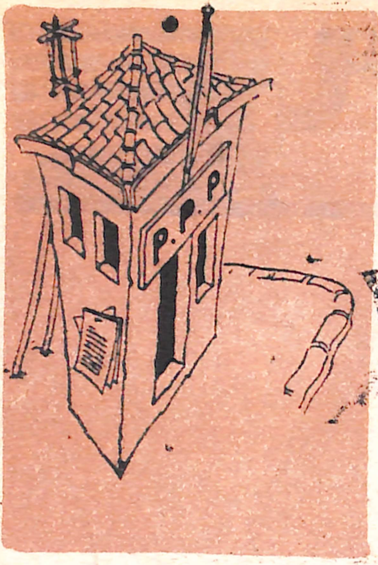
— Peki, ya şimdi ne diyecekler?

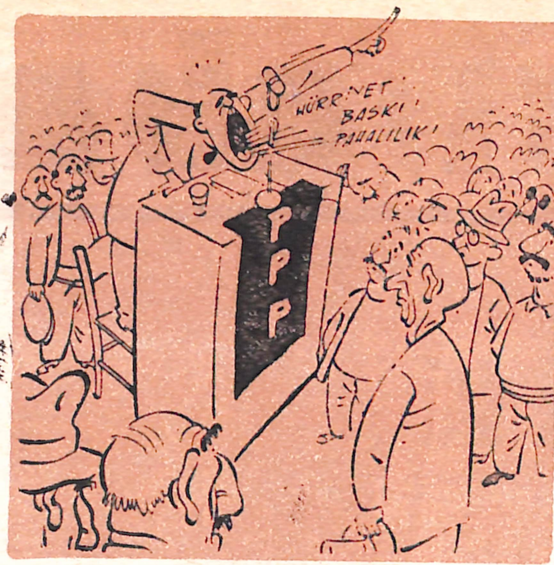
Bu sefer Raif Aybar'ın da yüzü değişivermişti. Acı bir sesle mırıldandı:

— Evecet... Onlar!

MALÛM HİKÂYE!..

Bir Parti Kuruluyor !..

SİYASÎ ŞARKI

Cümle âlem bize dost olsa, şu Yunan olamaz!
Ne kadar sırmaya sarsak eşek insan olamaz!
Öyle bir kahbede elbette ki vicdan olamaz!...
«Kişi noksanını bilmek gibi irfan olamaz!»

Kimi parselliyerek dağları satmakta, kimi
Kurulup kendini sanmakta siyaset hekimi
Yurda bitmezse eğer bunca fesadın ekimi
Bizi mes'ut edecek bir yeni harman olamaz!

Durulur kirli sular, bir de bakarsın mey olur,
Partiler bir notadan şarkı okur, hey hey olur,
Devreder çarkı felek, herşey olur, herşey olur,
Bu vatan partilerin uğruna kurban olamaz

Başlasın sohbet-i Cem şevk ile akşam üzeri,
Nükteler sunsun efendim bize bir kaç Sözeri,
Yan gelip dinleyelim her gece Şükran Özer'i,
Ehli dil bezmine bundan güzel İhsan olamaz!

ÇİMDİK

KAZANÇ

Köprünün Kadıköy iskelesine, otomatik makinelerden birini koymuşlardı: deliğine yirmi beş kuruş atınca ya bir şekerleme paketi, yahut çikolata düşen makinelerden... Serseri kılıklı biri buna yanaşmış, boyuna deliğe para atıyor, çıkanı alıyordu. Bir, iki, beş... Nihayet memurların dikkatini çekti. Biri:

— Yahu, dedi, yetmez mi artık?

— Yok, dedi, öteki, tam kazanmağa başladığım zaman bırakacak tım besbelli!

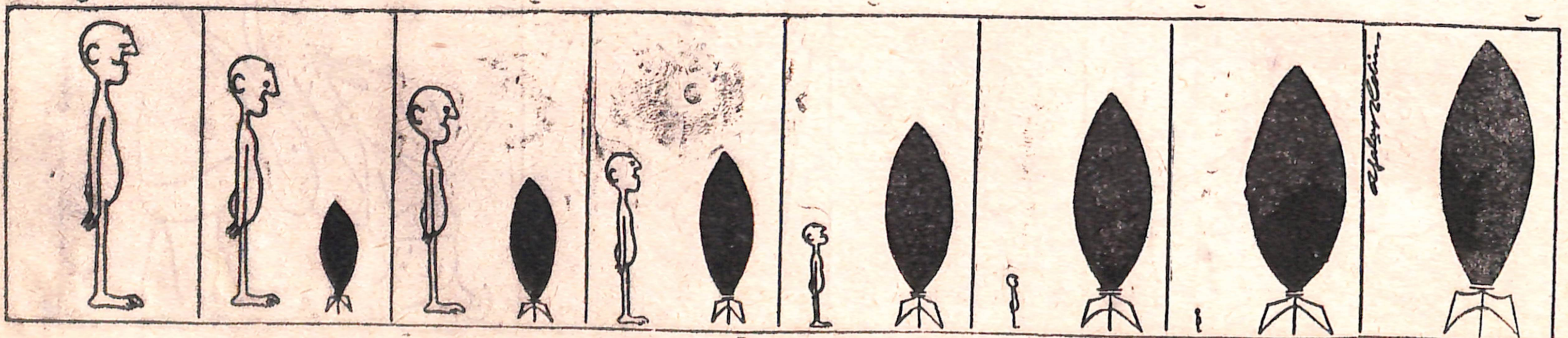
AKRABA

Küçük kız, babasiyle uzunca bir seyahata çıkmıştı. Dönüşte, annesine seyahat intibalarını anlatmağa koyuldu, sonunda da:

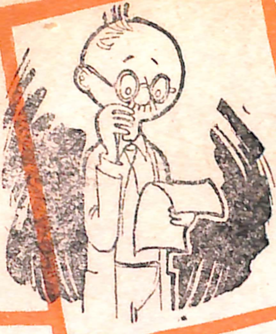
— Hem biliyor musun anne? dedi. Ben artık babamın yeğeniyim..

— O da nasıl şey? diye sordu annesi.

— Basbayağı... Gelirken trende, bizim kompartımandaki güzel hanıma babam öyle söylüyordu, ondan öğrendim...

YAZISIZ!.. (Yalçın Çetin)

Edebiyat Matinesi

Yazan: Dalgacı MAHMUT

BÜYÜK bir binanın önündeki kara tahtaya tebeşirle gelişi güzel yazılan «Edebiyat matinesi» ilânı gelip geçenin gözüne çarpıyor.

Caketini omuzuna atmış bir âvare taklidi, yanındaki naylon bluzlu kız arkadaşının kolunu dürttü:

— Bak Nuran, şu Beşiktaş klübünün formasına dönen kara tahtada ne yazıyor?

Karmakarışık saçlı genç kız, omuz silkti:

— Boş ver, kimbilir hangi ukalânın konferansıdır!

— Konferans filân değil, sanat matinesi... Bütün meşhur sanatkârlar katılacakmış bu matineye...

Nuran, kol saatine baktı:

— Fikret'in çayına geç kalacağız... yürü...

— Beni dinle, burada Fikret'lerin çayından daha kıyak eğleneceğiz.

— Canım, bu matinenin elbet bir suaresi olacak, o zaman geliriz...

Delikanlı, kızar gibi oldu:

— Dalga geçme be ne suaresi?... Sanat matinesi!..

Ve elile omuzunu okşıyarak ilâve etti:

— Hele bir girelim de gör, bayılacaksın!

— Sıcaktan mı?

— Hayır, sanat heyecanından...

— O halde bir loca alalım...

— Burada öyle şey yok, hep koltuk!

Girdiler...

Salon bir hayli kalabalık... Kuru kalabalık. Sağda, solda edebiyattan başka her konu üstünde tartışmalar gırla gidiyor.

Nihayet matine başladı. Nuran, sahnede görünen uzun boylu, gaga burunlunun kim olduğunu sordu, arkadaşı:

— Hem şairdir, hem spiker, sanatçıları o prezante edecek...

Demeğe kalmadan, spikerin sesi duyuldu:

— Şimdi size genç neslin en kuvvetli ve sırtı yere gelmez şairlerinden Aytan Alkaş, sanat çevresinde bir hayli dedikodulara sebebiyet veren iki dakika evvel yazdığı bir şiirini okuyacak...

Bütün gözler sahneye çevrilmiş, herkes Aytan Alkaş'ı bekliyor, nihayet bıyıkları yeni terlemiş, bobstil bir delikanlı çıkageldi. Dinleyicileri selâmlamaya lüzum görmeden mikrofona yapıştı:

Zilzurna sarhoşum
Dönüyor, başım
Matizim abiy
Mangizim nanay
Vay anam vay
Dönüyor başım
Gözümün altında kaşım,
Zilzurna sarhoşum
Yüksekkaldırımdadır nonoşum!»

Sürekli alkışlar, «Yaşa... gene isteriz!» sesleri arasında genç şair sahneyi bir gurur sarhoşluğu içinde terketti.

Nuran, arkadaşının kulağına eğildi:

— Matiz ne demek?

Delikanlı kaşlarını kaldırdı:

— Bilmiyorum, eve gidince lûgata bakarım... Nasıl yüksek şair değil mi?

Genç kız tasdik etti:

— Evet Yüksekkaldırım şairi...

Mikrofonda gene gaga burunlu spiker göründü:

— Büyük fedakârlıklarla buraya getirttiğimiz genç hikâyecilerimizden Arslan Mızraklıoğlu, şimdi size altı dile birden çevrilecek olan pek meşhur bir hikâyesinden birkaç masaj... pardon pasaj okuyacak...

Arslan hikâyeci mikrofonun başına geçti. Cebinden çıkardığı küçük bir Fransızca kitaptan okumağa başladı:

«... Tomas'ın başı ağrıyordu. Bu ağrı da onu rahatsız ediyordu. Nihayet o da bir insandı, tabii başı ağrıyacaktı. «Çok şükür başım var ki ağrıyor» diyordu Tomas... Fakat bu başağrısına bir çare bulmak lâzımdı.»

Ön sıradaki dinleyicilerden uzun boylu bir karikatürist dayanamadı:

— Çaresi bulundu bile... Mösyö Tomas'ın baş ağrısı yavaş yavaş bize geçiyor...

Mızraklıoğlu, dalgınlığının farkına vardı ve kahkahalara, gürültülere, alkışlara göğüs geren Arslan yazar mikrofonda kükredi:

— Size çok enteresan ve önemli bir haber vereyim, son hikâyem öbürgün çıkacak Araklamalar dergisinde yayınlanacaktır. O gün siz de benim gibi yapınız ve elli kuruş verip bir Araklamalar alınız!

Mızraklıoğlu, sahneden ayrılınca yerine anadan doğma şair Tankut Patavatsız geçti. Spiker yerine kendisi konuştu:

— Şair Tankut Patavatsız!

Size en çok beğendiğim ve eleştirmeci arkadaşlarımın oy birliğile üstünde durdukları kazık şiirimi okuyacağım .

Nuran, arkadaşını çimdikledi:

— Bu herif sıkı espri yapıyor, herhalde şairliği de esaslı...

Kulak kesilen delikanlı başını salladı:

— Öyle... Zehir gibi şiirleri var. Sevgililerine darılan roman tik kızlar tandırdıyot yerine onun şiirlerini okuyarak tahtalı köyü boyluyorlar...

Tankut Patavatsız, kazık şiirini okumağa başladı.

(Şu şiirin metni sekreterimiz tarafından sansür edilmiştir.)

★

Eve geç dönen Nuran'a, annesi sordu:

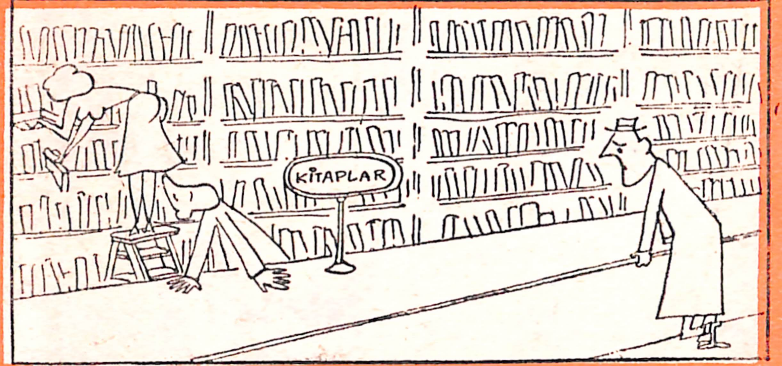
— Nerede kaldın böyle?...

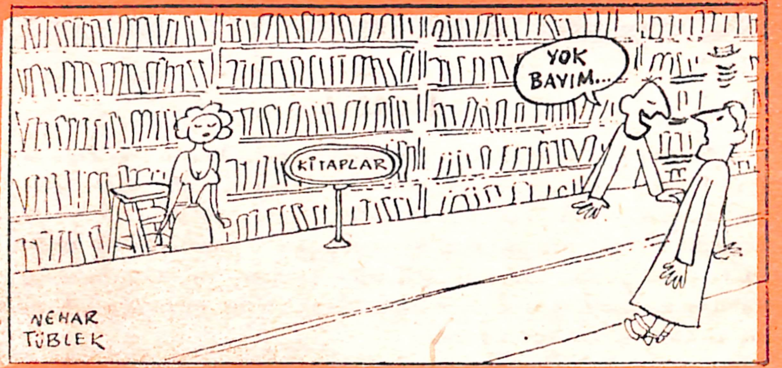
Nuran yayvan bir sesle sarhoş taklidi yaparak cevap verdi:

— Zilzurna sarhoşum,
Dönüyor başım
Matizim anam,
Dönüyor başım!
Gözümün altında kaşım!

«Marikanın donu» isimli bir kitap çıktı!..

ŞEHİR TİYATROSU

Tiyatro mevsimi yakaşmaktadır. İdaremiz yerli esere büyük ehemmiyet verdiğinden, temaşa muharrirlerimizin aşağıdaki şartlara dikkatlerini çekeriz:

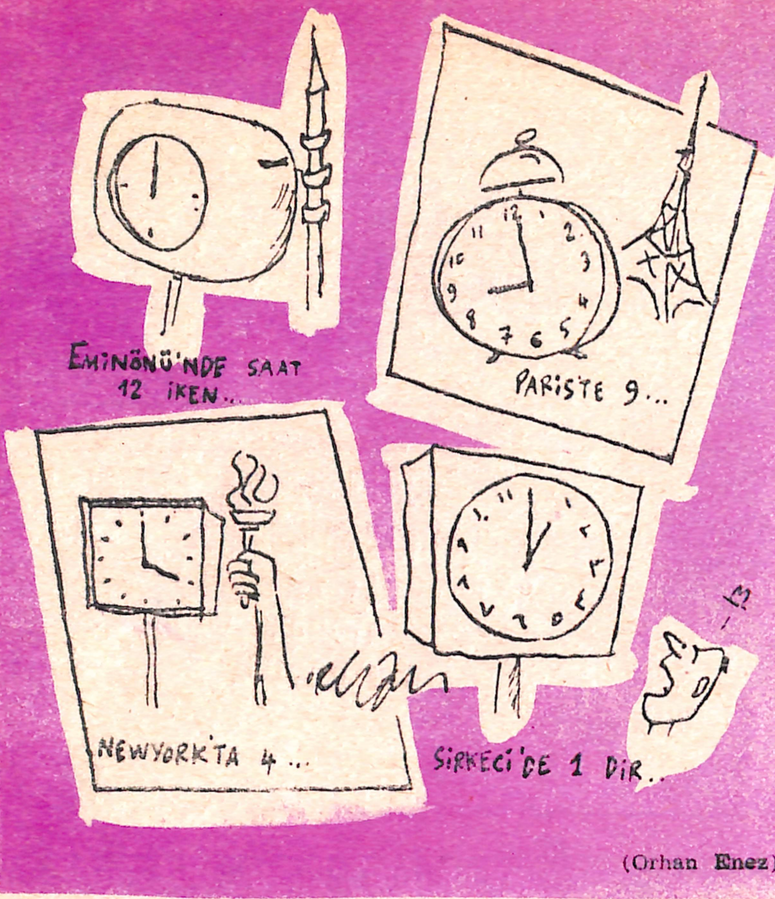
1 — Gönderilecek eserler üç imtihan geçirecektir.

A — Dramaturg tarafından beğenilecek,

B — Edebî heyet tarafından beğenilecek,

C — Oynıyacak sanatkârlar tarafından beğenilecek.

Bu üç imtihanı başarı ile veren yazarların piyesleri, ne bu sene, ne gelecek sene, ne de daha öbür sene katiyen sahneye konmıyacağından, gayet dikkatli bir şekilde kâğıdın bir yüzüne daktilo ile yazılması ehemmiyetle rica olunur.

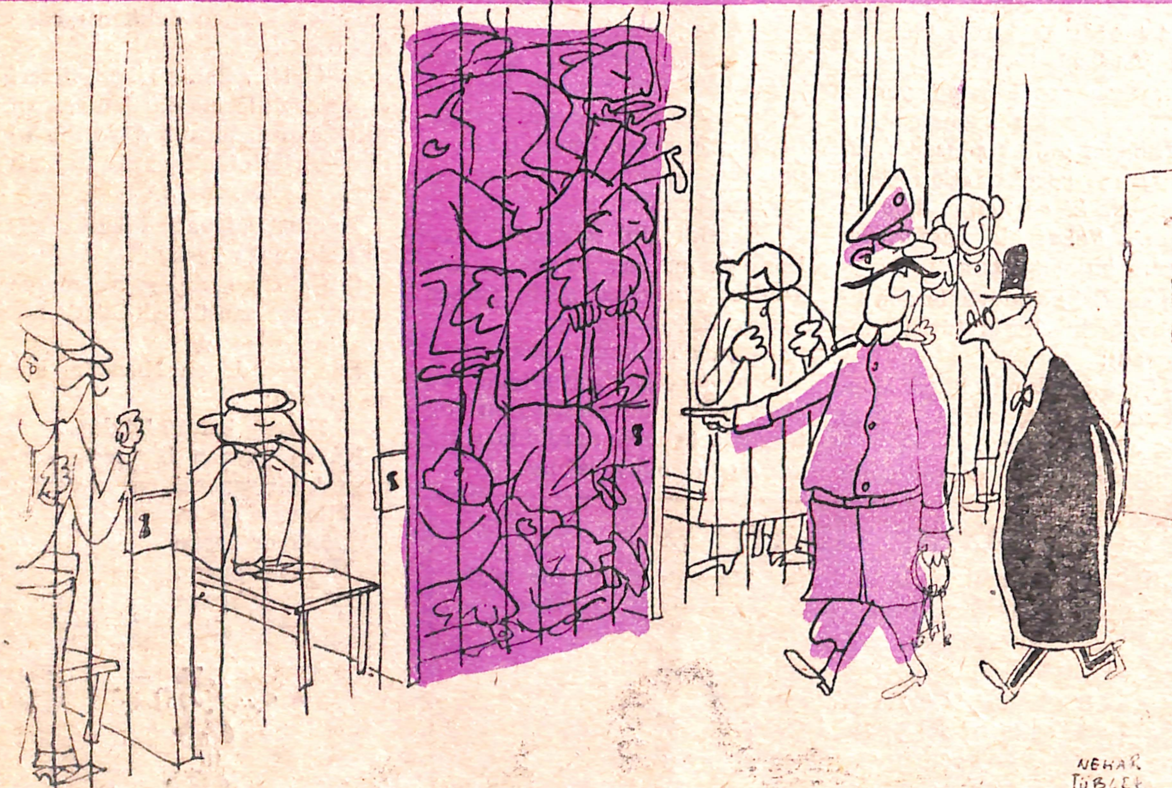
(Orhan Enez)

Ticaret

Salamon, müthiş bir tren kazasına uğradı. Kendine geldiği zaman baktı ki herkes feci vaziyette... Yaralıların iniltisinden, ölülerin manzarasından içine fenalık geldi. Sonra kendini yokladı: Ne ölmüştü, ne de yaralanmıştı. Uzun müddet düşündü, kaldı. Neden sonra gelen yardım ekipleri, onu felce uğramış bir halde buldular. Tabii, şimendifer idaresi, Salamon'a büyük bir tazminat verdi. Evinde, ziyarete gelen Yasef sordu:

— Uzun etme be Salamon... Ayda, vurgunu vurdun ama, omrun oldukça yataktan çıkmayacaksin ha?

— Ayda be uğursuz oğlu ugursuz... Ağzindan yel alsin... Yarin Londra'ya em da trenla yidiyorum!..

— Burası da istifçilerin koğuşu!..

(Nehar Tüblek)

Balayı

HİKÂYE

HAKKI VURAL Gürton evleniyordu. Bunun ne mühim bir hâdise teşkil ettiğini imkânı yok anlıyamazsınız qiz. Bir kere Hakkı Vural Gürton'u gereği gibi tanımazsınız ki... Gürton, «En Son Saniye» ga zetesinin spor yazarıdır. Tabii bu unvanı okuyunca onun, hiç değilse eski bir sporcu olduğuna hükmedersiniz. Hem sporcu değildir, hem de spordan hiç mi hiç anlamaz. Hakkı Vural Gürton, sadece sporun lâfiyle geçinir ve erbabını da yalan yanlış hükümleriyle kızdırıp deliye döndürür. Yani, siyasî hayata atılıp da muhalefete geçse, alimallah ortalığa duman attıracak cinsten bir adamdır.

Hakkı Vural Gürton, kabadayıdır da ha... Daha doğrusu öyle geçinir. Boks maçlarına meraklıdır. Ayten'le nişanlıyken kaç kere kızı âdeta zorla oralara sürüklemiş, maç sırasında ken dinden geçerek ringtekilere akıl lar vermiş, yenilenleri şiddetle ve insafsızca tenkit etmişti:

— Ulan kör müsün? Herif başını eğiyor işte. Bir değil, iki değil. Dal aşağıdan bir aperkat çık, indir yere budalayı...

Yavaş yavaş, Hakkı Vural Gürton'da bu hal, bir hastalık haline gelmişti. Otobüste biletçiyle bir yolcu münakaşa etse, Hakkı hemen söylenirdi:

— Bu da biletçi mi? Ben olsam söyletmem adamı. Bir sağ kroşe, bir sol direkt, tamam...

Şayet bir kroşeyle veya bir direktle, svingle memleket işleri düzelseydi, Hakkı Vural, muhakkak dünyayı lâhzada cennete çevirirdi.

Ve şimdi, Gürton evleniyordu. Gerçi, Ayten'in güzel ve levent endamına bakanlar, bu cılız, sinirli herifin neresine hayran olup da evlenmeğe katlandığına şaşarlardı ama, ne yapsındı kız? Bir balo dönüşü, küçük bir hatâ işlemek gafletine düşmüştü sarhoşlukla. Şimdi onu temizliyordu işte...

Genç evliler, nikâh dairesinden çıkar çıkmaz, doğru Boğaz'da bir otele, balayına gittiler. Hakkı Vural, pırıl pırıl nikâh cüzdanlariyle göğsünü gere gere kayıtlarını yaptırdı. Memur:

— İkinci kat, on iki mükerrer... diye odalarını söyledi. Hakkı sordu:

— On iki mi, yoksa mükerrer mi?

— Hem on iki, hem mükerrer efendim...

— Neye öyle?

— E çünkü, on üç numara uğursuzdur diye kimse kalmak istemiyor, biz de on iki numaradan sonraki odaya yine on iki numarayı verdik, ama mükerrer dedik... İsmail, oğlum, al bayanla bayı odalarını göster...

Garson valizi yakalayıp önlerine düştüğü zaman, Ayten, kocasının söylendiğini duydu:

— Gördün mü otel kâtibini? Az daha bir slovla herifi indirecektim!

On iki numaranın önünde, Hakkı'nın ayağına bir şey takıldı. Bir de baktı, bir çift erkek ayakkabısı... Ama öyle küçük ki, insan bir çocuğun zannedecekti nerdeyse...

— Bu ne yahu? dedi garsona.

— On iki numarada bir cokey kalıyor da... Ufak tefek bir çocuktur...

Nihayet odalarına yerleşmiş-

lerdi. Daha akşama yıl vardı. Bir müddet gazinoda oturdular. Yemeği dışarıda yediler. Sonra, sanki yabancı memlekette seyahatteymişler gibi, odalarına gelip kapandılar E, balayı bu, tabii tasavvur edersiniz. Pek sessiz geçmez. Ancak, otel odalarının bölmeleri de malûm. Az sonra, on iki numaralı odanın duvarına güm güm vuruldu:

— Kesin artık yahu... Amma da gürültücüsünüz. Uyuyamıyoruz...

Ayten fısıldadı:

— Ayol, herifin sesine bak! O ne kalın ses öyle? Hiç umulur mu otuz beş numara ayakkabı giyen insandan?

— Aldırma sen, dedi Hakkı. Bazı küçüklerden büyük sesler çıkar... Gazete okumuyor musun hiç? Beyanat filân?

Derken on iki numara yeniden gürledi:

— Susmıyacak mısınız daha ulan?

İşte bu «ulan» Hakkı ural Vürton'u çileden çıkardı. Yatağın içinde doğrularak bağırdı:

— Bana baksana düdük! Otelde rezalet çıkarmak istemiyorum yoksa. Bir kroşeyle bağıtırım çeneni. Elbet yarın kahvaltıda görüşeceğiz...

Bu tehdit mi tesirini gösterdi? Yoksa yeni evlilerin mi şevki kaçmıştı. Az sonra otel derin bir sükûta vardı.

Ertesi sabah, uyku sersemi odasından çıkan Hakkı Vural Gür ton, oradan geçen garsona seslendi:

— Kuzum, o ne münasebetsiz cokeymiş öyle? Sabah sabah herifin ağzına dolduracağım direktleri şimdi...

— Hangi cokey efendim? diye sordu garson.

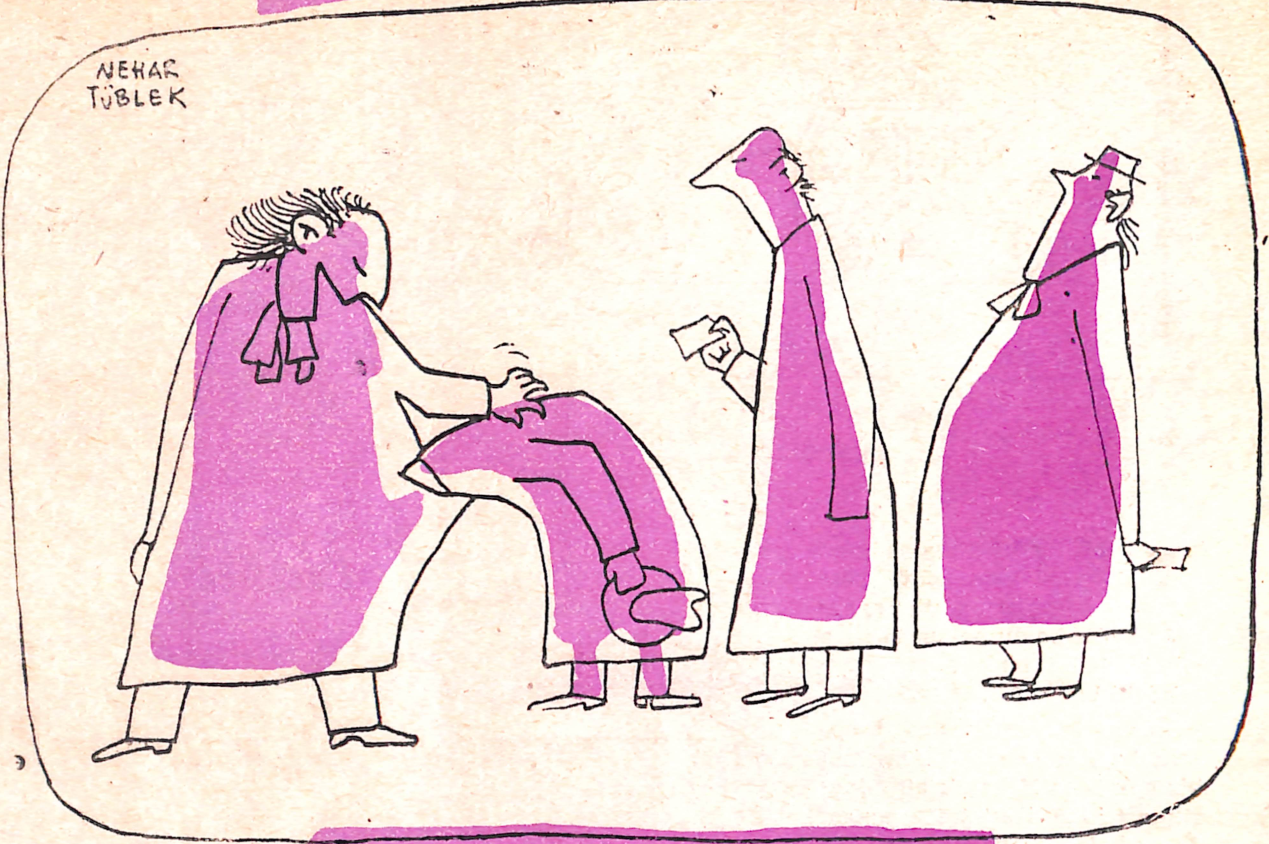
— On iki numaradaki...

— O dün gitti efendim. Akşam o odaya ağır sıklet güreş şampiyonu Mustafa Bostancı geldi.

Hakkı Vural hemen yere baktı: kapının önünde, kırk sekiz numara bir çift ayakkabı duruyordu!...

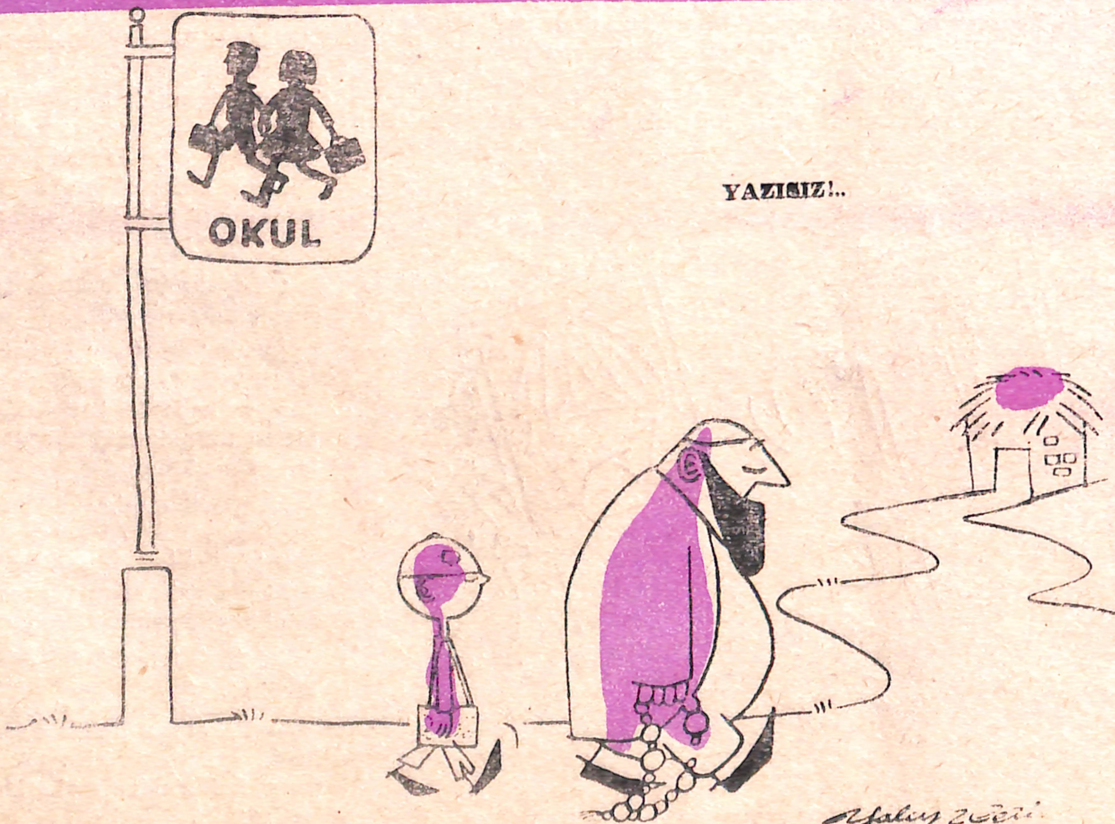
—*HİKÂYECİ* —

CEP TİYATROSU KURULDU (Gazeteler)

Rejisör — Tamam bayım, temsil bitti!..

(Nehar Tüblek)

YAZISIZ!..

(Yalçın Çetin)

DEĞİŞİKLİK

Evlendikten epey zaman sonra, Göztepe'ye gelmişlerdi. Bir sokaktan geçerken, kocası:

— Hatırlıyor musun? diye sordu. Seni ilk defa şu köşe başında öpmüştüm. Hani elektrikler sönmüştü. Hayret, o zamandanberi hiç bir şey değişmemiş...

Kadın itiraz etti:

— Nasıl değişmemiş şekerim... Baksana, o zaman şu: «Dikkat, tehlike var!» levhası yoktu ki....

YARDIM

Seyahate çıkacaktı. Acenteye başvurdu. Acentede güzel bir kız vardı. Sordu:

— Nereye gitmek istiyorsunuz bayım?

— Bilmem ki, dedi bay. Daha karar vermedim. İsterseniz bana yardım edin. Nereye gidelim?

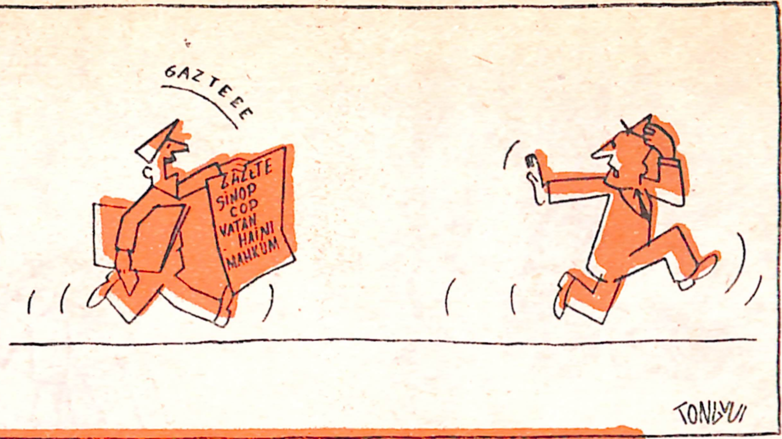
TEŞKİLÂT

Plâj tıklım tıklımdı. Herkes âdeta üstüsteydi. Yalnız bir yerde gelişçe bir boşluk ve ortasında da kumlara rahat rahat serilmiş bir adam vardı. Az sonra, bu adam, yanından geçen küçük bir çocuğu yakaladı:

— Al lirayı, dedi, yarın gene bu saatte bana avaz avaz: «Nasılsınız Mehmet bey, tifodan daha kalkmadınız mı? diye sor...»

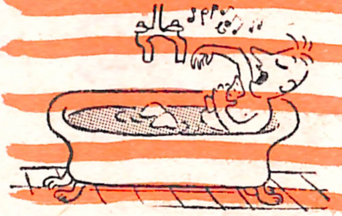

ANADOLUDA!..

İSTANBULDA!..

(Tonguç Yaşar)

Nasıl Yüzme Öğrendim?

★ Nakleden : Hasan ALİ EDİZ ★

YİRMİ dört yaşındayım. Buna rağmen henüz yüzme bilmiyorum. On beş yaşıma kadar boylu boyunca suya gömüldüğüm biricik yer evimizdeki banyo idi.

Yüzme öğrenmememe başlıca sebep, annemdir. Annemin binmek istediği kayık bir devrilme tehlikesi atlatmış, annem de az kalsın boğuluyormuş!...

On beş yaşımda bulunduğum sıralarda yüzme öğrenmek için ilk teşebbüste bulundum. Arkadaşlarım beni anadan doğma, çırılçıplak soydular ve sahilden bir hayli uzak bir mesafeye suyun içine fırlatıp attılar. Ama, bu işten haklı olarak duymasını umdukları zevki, ne yazık ki duyamadılar. Çünkü ben, büyük bir sükûnetle suyun dibini boylamış, kurtulmak için parmağımı bile oynatmamıştım. Arkadaşlarım, beni kurtarmak için bir hayli zahmet çektiler...

Bu hâdiseden üç yıl sonra bir ikinci tecrübeye daha giriştim.

Bu tecrübe bir iskelede oldu. Üzerimde mayo ile bir mantar kuşaktan başka bir şey yoktu. Bu vaziyette suya daldım. Fakat galiba kuşağı biraz aşağıdan bağlamış olacaktım... Çünkü az sonra mantar kuşak mayomu da beraberinde sürükliyerek ayaklarıma doğru kaydı. Çevik ve enerjik bir hareketle ayağıma dolaşan kuşağı fırlattım, mayomu da yukarı çektim. Ama bu arada akıntı beni iskeleden bir hayli uzaklaştırmıştı. Mayomu kurtardığım sırada, bu bedbaht nesnenin bir defa daha, hem de içinde kendim olduğum halde, suyun dibini boylamakta olduğunu hissettim. Suyun yüzüne çıkabilmek için inatçı bir hareketle elimi sallamağa başladım, fakat bunun hiç bir faydası olmadı. Artık iyice kesilmiştim. Vaziyeti olduğu gibi kabul etmekten başka çare olmadığına karar vererek gözlerimi açınca birdenbire önümde iskeleyi gördüm. İskelenin üzerine toplanan büyük bir kalabalık, suyun yüzünde yüzmekte olan başıma gayretle bakıyordu. İçlerinden bazıları:

— Ulan orada ne duruyorsun? diye bağırdılar. Kıyıya niçin çıkmıyorsun?

— Şimdi gelirim, dedim ve ayağa kalktım.

Su ancak diz kapaklarıma kadar geliyordu. Beni çevreliyen kalabalık hesabına ben utandım. Bu kadar sığlık bir yerde yardımıma koşmaktan korkmaları, gerçekten utanılacak bir şeydi. Bu hâdiseyi anneme anlattığım zaman kadıncağız uzun müddet heyecanını yatıştıramadı.

Nihayet son ve üçüncü defa olarak bir yüzme havuzunda yüzme öğrenme tecrübesinde bulundum.

Antrenörüm benden genç olmakla beraber çok cesur bir çocuktu. Sırtımı okşıyarak:

— Hiç üzülme, dedi, çabuk öğrenirsin!... Yalnız mesele ürkeklik göstermemektedir.

Ben de ona cesaret vermeğe çalışarak:

— İşte asıl mesele bu ya, dedim. Maneviyatımız kırılmamalıdır. Gerçi beni kurtarmak kolay bir iş değil ama, ne de olsa bu sahada size yardım edecek kimselerin bulunacağını da hesaba katmalısınız!...

Antrenörüm bu sözlerime karşılık bir kahkaha attı. (Ben kendi hesabıma bu kahkahada biraz endişe sezdim) ve bana şunu sordu:

— Siz gerçekten hiç yüzme bilmiyor musunuz?...

— Hayır, hiç bilmiyorum, dedim. Daha iyice suya girmeğe fırsat bulmadan ikimiz de suyun dibini boyluyoruz.

Muhatabım büyük bir ilgi ile:

— İkiniz mi? Bu ikincisi kim oluyor?

— Beni kurtarmağa gelen bedbaht tabii.

— Demek böyle, ha!... Şu halde biz karada yüzme tecrübesinden işe başlıyacağız. İlkin «Crawl» denilen yüzmeyi öğreneceğiz. Önüme geçin bakayım! Ha şöyle... Yaptığım hareketleri tekrarlayın!... Sağ elinizi içeri doğru kırın!... Yüzünüzü de o tarafa çevirin, nefes alınız! Şimdi aynı hareketi sol elinizle teknarlayınız! Ha şöyle!...

Size şunu söylemeliyim ki, bütün gayretimle çalıştığım halde, bir türlü antrenörümün hareketlerini taklide muvaffak olamıyordum. Herif gözlerini öyle bir açıyor, ağzını kulaklarına doğru öyle bir çarpıtıyordu ki, ona biraz olsun benzemek benim gibi babayiğitlerin hiç te harcı değildi.

Nihayet antrenörüm suya girmeme müsaade etti.

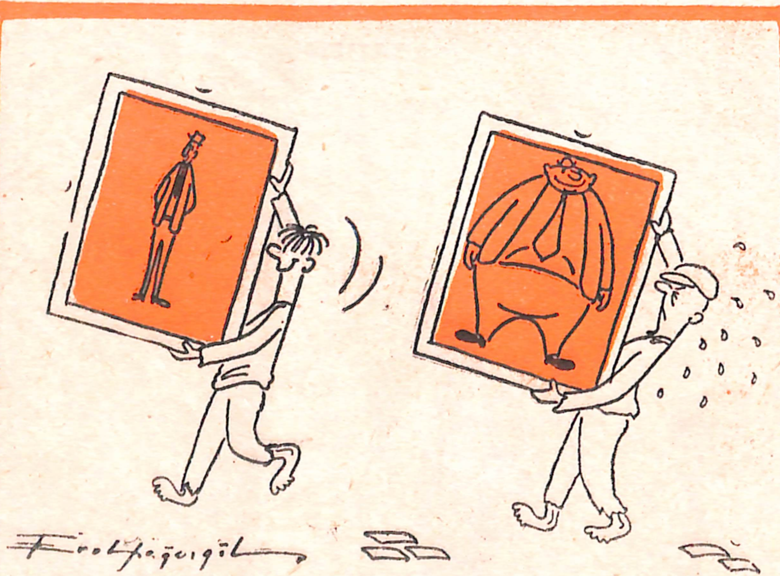
Suyun, takriben omuzlarıma kadar geldiği bir noktada durdum ve kenardaki halkalardan birine tutundum. Yukarda kalan antrenörüm:

— Şimdi elinizi halkadan ayırmaksızın ayaklarınızı kaldırınız!... kumandasını verdi. Nasıl, kendinizi suyun üstünde tutabiliyor musunuz?

— Eh, şöyle böyle, cevabını verdim.

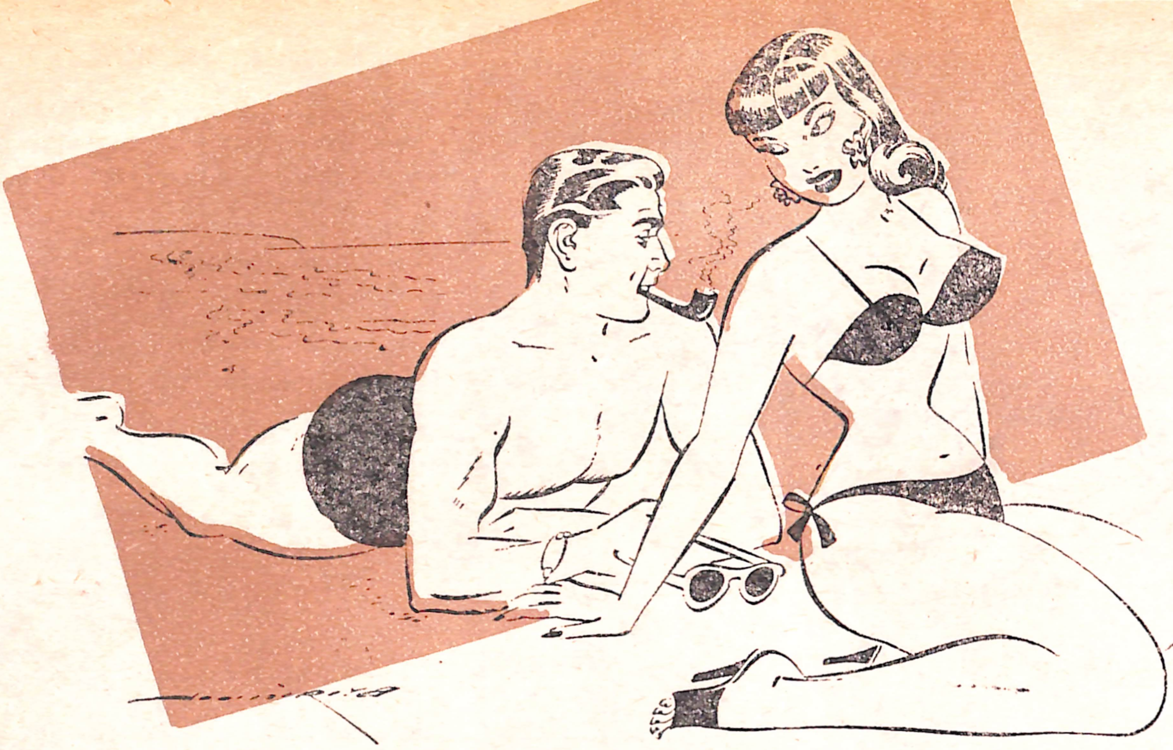
— Fakat siz henüz ayağınızı kaldırmamışsınız ki... Ayaklarınızı kaldırın ve makaslamağa başlayın!...

Ayaklarımı kaldırmış bir hal-

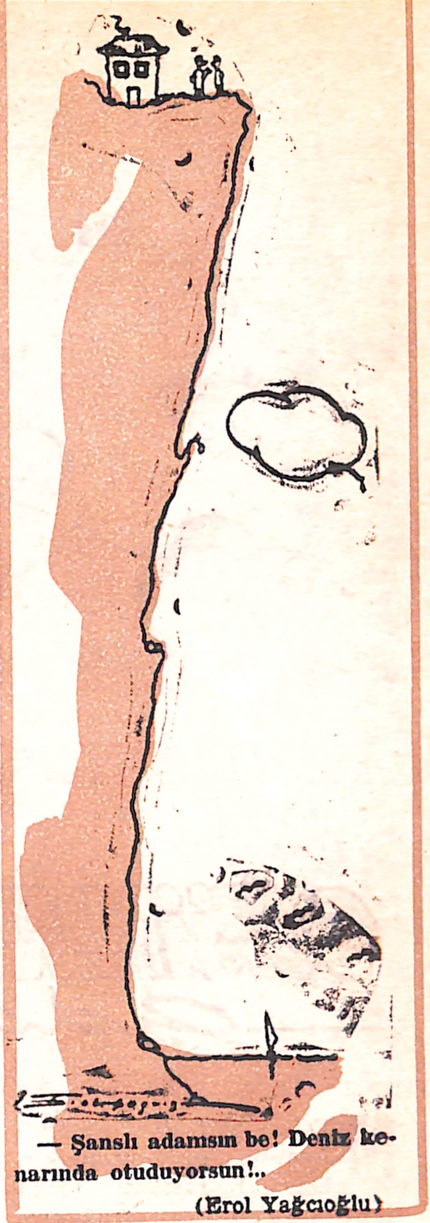

YAZISIZ!..

(Erol Yağcıgil)

— Dikkat et, benim kocam boks şampiyonudur...
— Olsun... Ben de koşu şampiyonuyum!„

— Şanslı adamsın be! Deniz kenarında otuduyorsun!..
(Erol Yağcıoğlu)

de suyun üstünde durmak bana hayli zorluk veriyordu. Fakat buna rağmen antrenörüm, karada yaptığımız bütün hareketleri burada da tekrarlamamı emretti:

— Hah şöyle!... Şimdi de bu başından öteki başına kadar yüzme havuzunu boydan boya yüzerek geçmeğe çalışın! Fakat ellerinizle ayaklarınız arasındaki hareket beraberliğini temin etmeyi unutmayınız! Sonra beni dinlerseniz, havuzun daha derin yerlerine gidiniz!... Suyun derin yerinde, kendinizi suyun üstünde tutmak daha kolay olur.

Büyük bir cesaretle:

— Beis yok efendim, dedim, ben zorluklardan yılmam. Bırakın da sığ yerlerde yüzeyim.

Fakat anlaşılan antrenörüm sığ yerlerde zorluk çekmemi istemediğinden arzularına itaat etmek zorunda kaldım.

Yüzme havuzunun kenarından ayrıldığım andan itibaren, el ve ayak hareketlerimin beraberliğini temin etmek lâzım geldiği hakkındaki kaide hiç aklımdan çıkmıyordu. Kollarımı içeri doğru kırdım ve başımı sağa sola çevirerek ve ayaklarımı makaslıyarak, ta karnım suyun dibine değinceye kadar kulaç atmakta devam ettim. Karnım dibe değince ayağa kalktım ve zıplıyarak yüzme havuzunun daha sığ bir yerine geldim. Garip bir takım hareketler yaparak yutmuş olduğum bütün suları ağzımdan ve burnumdan çıkarmağa çalıştım. Yanına yaklaştığım zaman antrenörüm:

— E, nasılsın bakalım? diye sordu.

Ciddî bir eda ile:

— Eh, şöyle, böyle, dedim. Bu günlük bu kadar yetişir zannederim.

Antrenörüm bu fikrime itiraz ederek:

— Ne münasebet efendim, dedi. Aynı hareketi bir kaç defa daha tekrarlıyalım ki, bugün öğrendiklerimizi iyice pişirmiş olalım.

Bu adamın beni buradan diri bırakmıyacağına kanaat getirerek kurnazlığa başvurmağa karar verdim:

— Pekâlâ öyle ise, dedim. Yalnız siz beni karşılamak üzere yüzme havuzunun karşı tarafına giderseniz ben daha büyük bir emniyetle yüzmüş olurum. Siz yürüyün, ben de arkanızdan yüzerek gelirim.

Oyunumda muvaffak olmuştum. Antrenörüm sırtını bana çevirir çevirmez ben yavaşça yüzme havuzundan çıktım ve giyinme yerine koştum.

Bir kaç dakika sonra, tamamen giyinmiş bir halde, çıkmak üzere kapıya doğru giderken yüzme havuzunda telâşlı koşuşmalar farkettim.

Bütün halk yüzme havuzunun kenarına toplanmış, dikkatle havuzun içine bakıyordu. Yüzücülerden bir kaçı, nöbetleşe suya dalıyor, ve sudan her çıkan yüzücü menfi mânada başını sallıyordu. Bunlardan birinin herkesten fazla telâş gösterdiğini farkettim. Dikkatle bakınca, bunun genç antrenörüm olduğunu anlamakta gecikmedim. Antrenörüm telâşlı telâşlı bağırıyor, çağırıyor, ellerini kollarını sallıyarak, havuzdaki suyun boşaltılmasını istiyordu.

Yanımdan koşup geçen müstahdemlerden birini durdurarak:

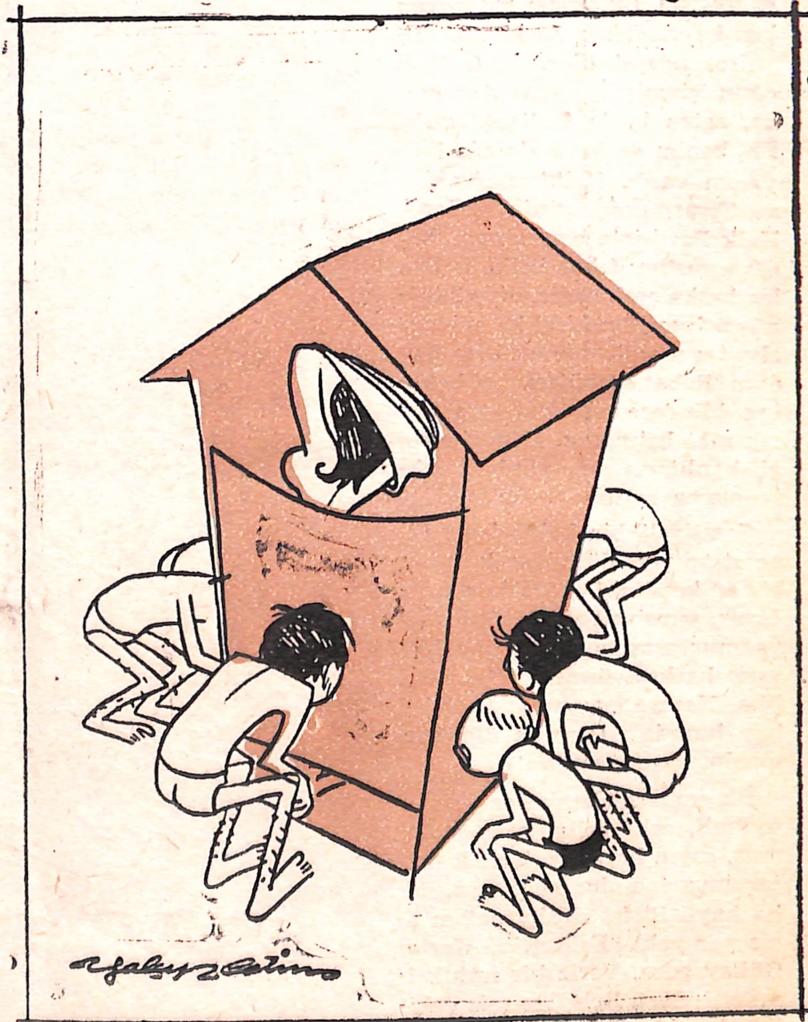
— İçerde ne oluyor? diye sordum.

Adamcağız ,acıklı bir sesle:

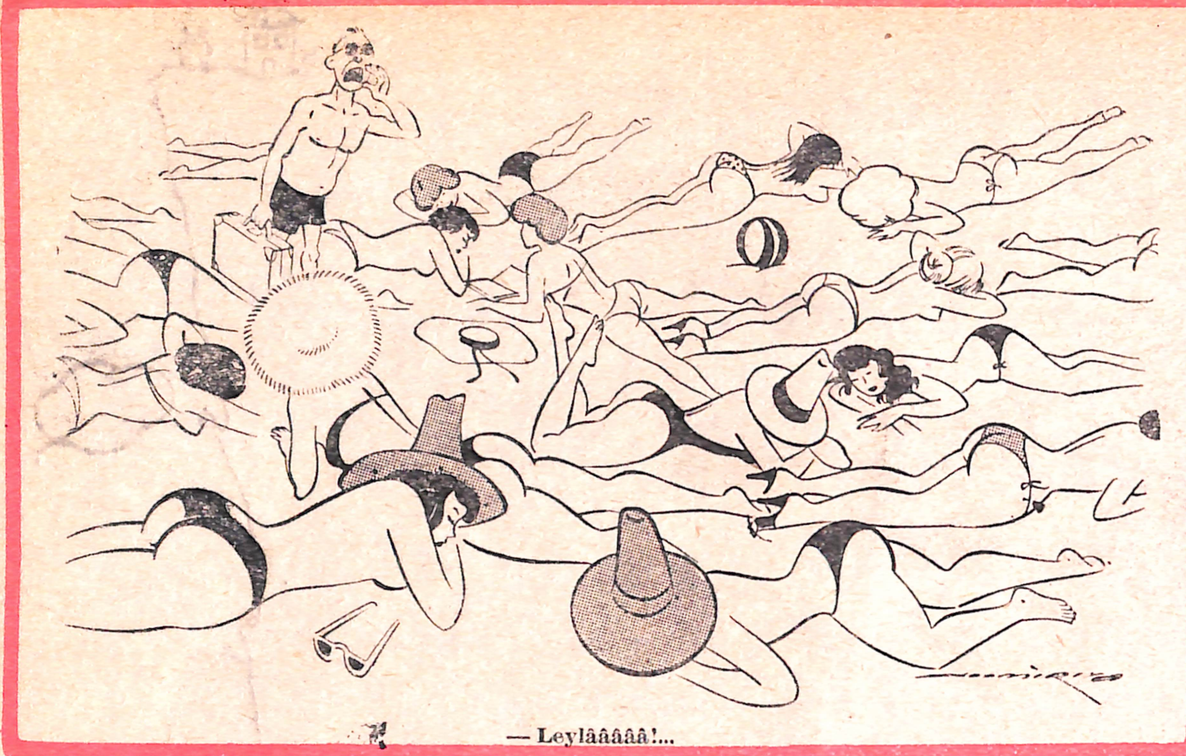
— Ne olacak, dedi, yeni yüzme öğrenenlerden biri boğulmuş... Herifi bir türlü bulamıyoruz.

Bu havadis beni o kadar müteessir etti ki, bitkin bir halde evime geldim, bütün gece bir tek söz bile söylemedim.

Bu boğulan gencin ben olabileceğimi aklıma getirince, üzün tüm büsbütün arttı.

TOPLANMA HÜRRİYETİ!... (Yalçın Çetin)

— Leylâââââ!...

GÖRÜNMEYEN Adam

Yıllardanberi piyasada görünmiyen «Görünmiyen Adam» nihayet dünya seyahatinden dönmüştür. Röportajlarını, konuşma, anket, tetkik ve seyahat yazılarını yeni bir görüşle Akbaba okuyucularına takdim edecektir. İlk olarak, «Halk Oyunları bayramı» nda gördüklerini dinleyiniz:

Halk Oyunları Bayramında

MEĞER ne kadar medenileşmişiz! Her iki saatte bir, İstanbul rasathanesinden yağmur yağıp yağmıyacağı soruluyordu. Bu akşam halk oyunları bayramı var Açıkhava Tiyatrosunda, dediler. Bu faaliyet onun içinmiş. İş oyuna dayanınca, zaten bizde faaliyet gırla. Eh, benim de hava almağa ihtiyacım vardı. Kalktım, Açıkhava Tiyatrosuna gittim. Gerçi, Halk Partisinin oyunlarına kanıksamıştım; fakat, belki de bunlar başka çeşittendir, diye düşünüyordum. Bir kiralık minder alıp taş merdivenin üstüne oturdum. Rahat edebilirsen, et bakalım. Mindere verdiğim para, kazık gibi batıyordu. Hem, bunca alışkanlığıma, her yerde kazıklanmama rağmen...

Şemsiyeli bir kalabalık... İğne atsan yere düşmiyecek. İnsan bir an kendini Londra'da zannediyor, şemsiyelerden ötürü. İki yağmur arasına sıkıştırılan bayramı herkes görmek istiyor galiba. Neşeye susamış insanlar hep burada... (Boşuna ümitlenmeyin, saymıyacağım!)

İlk numara olarak İstanbul'un sevimli, zeki valisi ,aziz dostumuz, sayın hocamız, biricik doktorumuz (ne olur ne olmaz, daha hayli iltifat sıralıyacağım ama yer yok) Fahrettin Kerim Gökay çıktı. Veciz bir nutuk iradetti. Sözü Belediye reis vekiline bıraktı. Belediye reis vekili Fahrettin Kerim Gökay sahneye gelerek müstesna bir nutuk çekti, sözü Akıl Sağlığı kongresi başkanına bıraktı. Akıl doktoru Fahrettin Kerim Gökay çıktı, insanların neşe ihtiyaçları karşısında festivallerin lüzumundan bahseden güzel, parlak sözler söyledi. Sonra yine sözü valiye verdi. Vali Fahrettin Kerim Gökay'ın elinde parlak bir âlet vardı. Herkes kahkahayı bastı. Gökay:

— Tanıdınız makası, değil mi? diye halka sordu. «Tanıdık tabii» sesleri arasında: «İşte ilk neşeyi size ben sağlamış oluyor ve halk oyunları bayramını açıyorum» diyerek kesecek kurdele aradı. Küçük Sahne Müdürü Galip San, hemen kızının başındaki kurdeleyi çekip Vali'ye uzattı. O da bunu keserek, kendine mahsus oyunlarından birini oynadı.

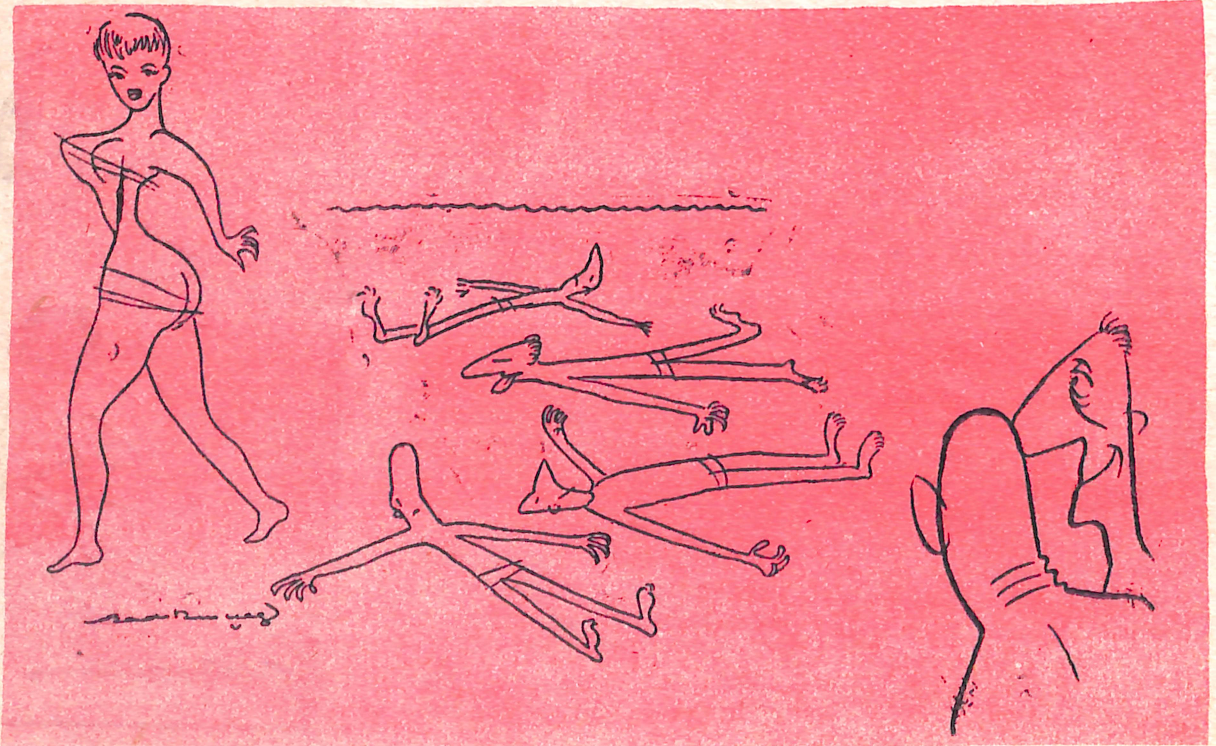
Vali'nin hemen arkasından, davullar, zurnalar çalınmağa başlıyarak ortaya siyahlar giyinmiş, herbiri dağ kadar büyümüş üç beş celep çıktı. Bunlar, İstanbul'un et ihtiyacını karşılıyan, yani bütün İstanbul'un başının etini yiyip halkı iğne ipliğe çeviren celeplerdi. Mükemmel bir kasab havasına başladılar. Belediye İktisat mütehassıslarından mürekkep bir koro da, oyuna şarkıyla refakat ediyordu:

Amman kasab
Caaanım kasab
Gel bizim eve
Görelim hesab!

Alkışlar arasında umumun nefretiyle karşılanan bu kasab oyunundan sonra, sıra kahvecilere geldi. Kahveci esnafından mürekkep beli kuşaklı, omuzunda mendil, uzun bir zincir meydana çıktı. Ellerinde askılar, as-

kılarda fincanlar, hem oynadılar, hem sıçradılar. Halkı hayrette bıraktıktan sonra dışarı çıkacak yerde, milletin arasına dağıldılar. Bir damla bile dökülmemiş olan filcanları halka dağıttılar. Fakat kahveciler bu akşam cidden fena bir oyun oynadılar seyircilere. Nohut kabuğu, incir çekirdeği yerine, ilk defa gerçekten kahve pişirdikleri i-

— Bunlar da yüzme hocaları galiba!..

(Şadi Dinççağ)

— Kasım Gülek, hayatını 1.000,000 liraya sigorta ettirmiş...
— Bir milyon lira mı?... Bir de hayat pahalılığı yok diyorlar!

çin, o filcanlardan kahve içenler Hilton'dakiler gibi zehirlenip çarpıldılar; çarpıntıları tuttu, baygınlıklar geçirdiler.

Derken, güçlü kuvvetli, dünyaya metelik vermiyen, küçük dağları ben yarattım diyen bir kafile göründü:

— Bunlar kim? dedim.

— Demirciler .. dediler.

— Hani ya? Demirci Mehmet Efe'yi ve oğlunu göremiyorum aralarında...

— Öylesi değil, dediler. Bunlar demir tüccarları...

Ve demirciler, güm güm öten bir sesle şarkıya başladılar. Ardından da, örste demir döver gibi yeri göğü inleterek en büyük oyunu oynamağa başladılar:

Demirciler demir döver tunç olur
Sevip sevip ayrılması güç olur
Bizde böyle altın madeni varken
Murakabe, teftiş, baskın hiç olur...

Galib San'a:

— Yahu, dedim, çiftetelli filân yok mu?

— Aman kardeşim? dedi. Senin dünyadan haberin kalmamış. Çiftetelli halk oyunu olmaktan çıktı. Şimdi en lüks yerlerde, hattâ apartımanlarda, kibar takımı, Sulukule ekipleriyle karşılıklı oynuyorlar çiftetelliyi...

Sahnede gözlüklü, çarıklı, altında bir eşek, elinde bir asâ, birisi belirmişti:

— A... diye bağrıştılar. Kasım Gülek de gelmiş! Halbuki biz onu tevkifhanede zannediyor duk! Ne oynıyacak acaba?

Kasım Gülek:

— Muhterem vatandaşlar, size son maruz kaldığım oyunu... diye söze başlarken «deh, çüş» sesleri arasında, birisi eşeğe bir değnek dokunuverdi. Hayvan sahnenin öbür kapısına doğru yürüdü. O esnada Vedat Nedim, elleri titriyerek ortaya çıktı:

— Efendim diye diye mezzo soprano veya soprano dramatik denilebilecek bir tonla bağırdı: Bendenizi dinleyiniz efendim! Açık hava toplantıları Dahiliye Vekilinin bir emriyle yasak edilmiştir. Binaenaleyh, yarından itibaren Halk oyunları bayramına Spor ve Sergi Sarayında devam edeceğiz...

Derken «şarrr!» diye bir yağmur boşandı da, Vedat'çığım, başka suretle ıslanmaktan kurtuldu. Biz de şemsiyelerimizi açıp dağıldık.

— Görünmeyen Adam —

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

Harem Ağasının Vezirliği

Tarihî Hikâye

BEŞİNCİ Sultan Mehmet, otuz yıl, Dolmabahçenin veliaht dairesinde, Balmumcu çiftliğinin yüksek duvarları arkasında bir münzevi papas hayatı sürmüştü.

Değil akraba ve mensupları, hattâ bunlarla uzaktan münasebeti olanlar bile, Abdülhamid'in takibine uğruyorlardı.

Bu suretle, «Büyük Efendi» görüşecek, konuşacak kimse bulamıyor, dairesinin içinde, ancak bir iki emektar halayık ve harem ağasından başka insan yüzü görmüyordu.

Bunların hepsi de aynı derecede sabırlı değillerdi. Birçokları, bu ömür törpüleyici yaşayışa katlanmaktansa, Hicaza sürülüp orada ölmeği göze alıyorlar, gidiyorlardı. Böylece, Büyük Efendinin etrafı boşaldıkça boşalmıştı. Yalnız bir kişi «Ölüm, Allahın emri, ben efendimi bırakıp ta bir tarafa gitmem!» diyordu. Bu sadık adam da, harem ağası Fahrettin ağa idi.

Onun gösterdiği bağlılığa karşı da, Büyük Efendi, bazı defa, sesini yavaşlatarak: «Padişah olmak nasip olursa, lâla, diyordu, ben de seni inşallah kızlar ağası yaparım!»

— İnşalla, aslanım! Alâlem dunyaya kazik kakımaci ya!

★

Gel zaman, git zaman... Büyük Efendi, beşinci Mehmet ünvanile tahta çıkmıştı. İki üç gün, ilk heyecan geçtikten sonra, bir akşam, Fahrettin Ağa, «aslan» ının dizlerini oğuyordu. Kendisini müsait görünce, vadini hatırlattı:

— «Aslanım, Canabıhak şanını, şavkatını daha âlâ etsin. Ali Osman tahtısına oturdun. Yedi duvele kumanda ediyosun. Karşında, alihamdulillah Moskof pa dişası titriyor. Bani na vakit duşuneceysin? Artik ihtiyarladım.. Sayanda saltanat surayım.

— Peki, lâla... Yarın sabah, başefendiye söylerim.

— Allâ, tukanımaz omurleri varsi, aslanım!

Ertesi gün, huzura çıkan başefendiye Hünkâr şöyle söyledi:

— Fahrettin ağa benim en sadık, en emektar bendemdir. Ta, efendiliğim zamanında, ona Darüssaadetüşşerife ağalığını vaadettim... Memuriyetini icra ediniz.

— Saray dahilinde, her türlü menasıp tevcihi, münhasıran zati mülûklerine aittir, efendimiz. Binaberin, ağa efendiye, iradei seniyelerini şimdi tebliğ ederim. Bu günden itibaren vazifeye baş larlar.

— O halde, söyleyin... Herkes te bilsin.

— Ferman buyurursunuz, efendimiz!

★

Başefendi, haklıydı. Kızlar ağalığı devlet menasıbından olmadığı için, Hünkâr bu mevkie dilediğini getirebilirdi. Yeni vazifesini Araba müjdelediler, lâkin o memnun görünmedi. Gene bir fırsatını bulup, padişahın karşısına çıktı. Etek öptü, teşekkür etti. Lâkin heyecansızdı ve somurtuyordu. Bunun farkına varan Beşinci Mehmet, sordu:

— Ne var lâla? Memnun değil misin?

— Omuruna barakat, aslanım!

— Eh, artık sen de muradına erdin. Kızlar ağasısın, işte.

— Avat... Orası oyla... amma...

— Amması, ne?

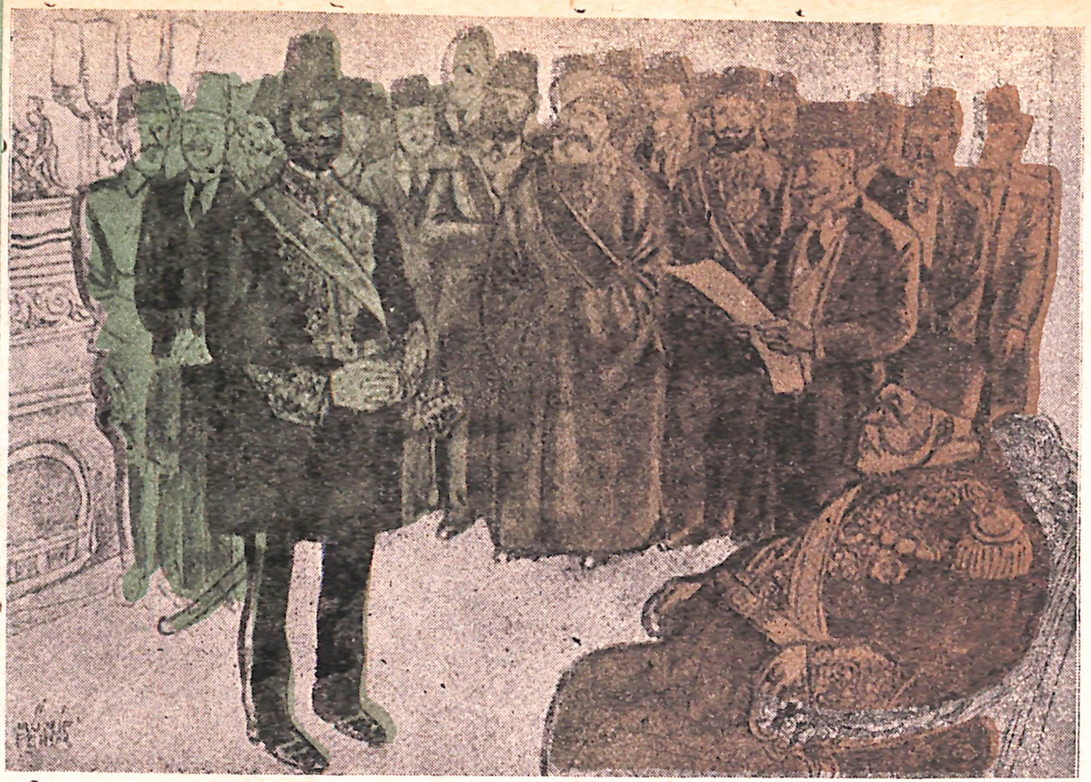
— Hani ya vazaretim?

Gerçeeek! Öyle ya! Darüssaadetüşşerife ağalığı mutlaka vezirlikle kaim. Eski Osmanlı teşrifatında, bir incir çekirdeğini dolduramıyacak kadar kıt akıllı bir habeş kölesi, sadrıazamdan sonra, şehislâmdan önce ve Mısır hidivile atbaşı beraber gelir. Resmî elkabı: Devletlû, İnayetlûdur... Vükelâya, aksakallı mü şürlere, vezirlere etek, ondan a-şağısına ayak öptürür.

Binaenaleyh Fahrettin ağa hazretleri haklıdırlar. Elihsanü bittamam!

★

— Sadrazam Paşa! Bizim Fahrettin'i kızla rağası naspettim. Malûmunuzdur ki, kızlar ağalığı, sarayı mülûkanenin en büyük mesnediďir. Bu makamı ihraz edenlere vezaret tevcihi tea-

— Nihat Aytekin bey mi? Tanırım, iyi çocuktur, hoş çocuktur.. Yalnız bir kusuru vardır: Vezin, kafiye bilmez...

— Canım, bu kusur değil...

— Nasıl değil, bilmez ama şiir yazar!..

Sevgili Okuyucularımıza

«AKBABA - AYDABİR» Yayınevi, sevgili okuyucularını, kendi kitap neşriyatından daha ucuz faydalandırmak için aşağıdaki kararları vermiştir:

A — Akbaba mizah yayınlarının bugüne kadar altı kitabı çıkmıştır:

Mizah Hikâyeleri Antolojisi Cilt I, Mizah Hikâyeleri Antolojisi Cilt II, Mizah Hikâyeleri Antolojisi Cilt III. İt Kuyruğu: Mizah Hikâyeleri. Meşhedinin Hikâyeleri. Kadın Olan Erkek.

B — Aydabir yayınlarının bugüne kadar beş kitabı basılmış, altıncısı basılmaktadır:

Beyaz Cehennem: Polis romanı. Otomobilde üç kişiydiler: Polis hikâyeleri. Düğümlü mendil: Polis romanı. Gece gelen adam: Polis hikâyeleri. Yaz doktoru: Doktor Kemal Saraçoğlunun yazdığı herkesçe bilinmesi gereken sağlık öğütleri. Öldüresiye: Polis romanı «basılmaktadır.»

C — Herbiri nevi içinde bir şaheser olan bu kitapların tanesi birer liradır.

□

Biz, sevgili okuyucularımıza küçük bir hizmet olmak üzere bir kupon neşrediyoruz. Bu kuponla beraber İdaremize 10 lira gönderenlere, Yayınevimizin bu 12 kitabı, beş lira gönderenlere listemizden seçecekleri 6 kitap taahhütlü olarak gönderilecektir.

AKBABA UCUZ KİTAP KUPONU

mül iktizasıdır. Fahrettin ağaya da alelusul vezaret verdim. İcabı icra olunsun.

Bu irade karşısında sadrazam şaşırdı. Biraz düşündü ve sonra şu cevabı verdi:

— Efendimiz! İradei şahaneleri, bilâşek ve şüphe infaz kılınır. Ancak, malûmu seniyeleridir ki, zati mülûkânelerinin tahta cülûsları, bu kabil köhne ve muzır an'anelerin kalkacağı hakkında, tebaai şahanelerine kuvvetli bir ümit ve kanaat vermişti. Bu ümidin boşa çıkmaması şayanı arzudur. Eslafı seniyeleri zamanında iptizale uğratılan rütbei mülkiye, nişan tevcihatından, teveccühatı seniyeleri ağa hazretleri için daha âlidir.

— O halde?

— O halde.. rütbeden sarfınazarla, mansıplarile iktifa etsinler!

★

Lâkin, arap, her fırsatta, aslanının başını yiyordu. Nihayet, başkâtip buna bir çare buldu:

Kitâbet dairesinde bir vezaret menşuru hazırlandı. Nöbetçi teşrifatçı ile nöbetçi yaver, akşam, el ayak çekildikten sonra, büyük üniformalarile has ahırdan bir saltanat arabasına binerek, Babıâli'den resmen geliyorlarmış gibi, saraya bu düzme menşuru getirdiler. Binek taşında, başta, pırıl pırıl, yepyeni vezir üniformasile Ağa Hazretleri olduğu halde, bütün mabeyn erkânı tarafından karşılandılar. Öpüp, başına koyduktan sonra, teşrifatçı, menşuru başkâtibe verdi. O da okudu:

«Düsturu mükerrem, müşiri müfehham, müdebbirülumuru cumhur bilreyilsaip...»

Bu tomtıraklı sıfatlara muhatap olan haremağasının, bir tanesini anlamadığı halde, ağzı kulaklarına varıyordu. Okunup biten menşur, el çabukluğu ile, ortadan kaybedildi. Zavallı arap, masrafa girmiş, dairesinde şerbet, şekerleme, cigara, kahve de hazırlatmıştı. Hazırunu izaz ve ikram ettikten başka, teşrifatçı ile yavere, vezaret şanına lâyık ayak teri de verdi.

Kendini, gerçekten vezir olmuş sanıyordu. Orada o gün bulunup, işin iç yüzünü bilenlere sıkı tenbih geçildiği için, bu kanaatini zavallı Fahrettin ağa mezara kadar taşıdı...

Sahte de olsa, bu vezirliği o kadar benimsemişti ki, bazan köşe minderine, pür azamet, kurulur:

— İngilizlerin bapurlarını alıp Tunuslulara vermeli... Almanya amparatorunu Habeşistana kıral yapmalı...

Diye, siyasî muhakemeler yürütür ve arasıra gizli bir teessürle gazetelerin tevcihat sütununu gözden geçirerek mırıldanırdı:

— Ayo, bu benim vezirliğimi gazatalar niye yazmiyo?...

Ercüment Ekrem

İNTİHAP HAZIRLIĞI

Anne — Ayol, bu ne böyle? Her gün bir erkekle konuşuyorsun!
Kız — Ne yapayım anne, kendimi intihap ettirmek için rey topluyorum!..

VARİL — Şişmanlıyacak, fıçıya döneceksiniz. Ne yapsanız bunun önüne geçemiyecek, kahırlanacaksınız.

VARAGEL — Seyyar bir vaziyete düşecek, gidip geleceksiniz.

VANTUZ — Haris bir kimseyle izdivaca, yahut ki sevişmeğe delâlet eder.

VAZO — Süslü bir eve sahip olacak, çiçekler arasında ömür süreceksiniz.

VİDA — Tez vakitte evleneceğinizi haber verir.

VUSLAT — Uzun zamandan beri devam eden bekârlıktan yakında kurtulacağınızı müjdeleyen tatlı bir rüyadır.

VERGİ İHBARNAMESİ — Kâbustur. Derhal uyanıp, kırk bire «Hafazanallah» demek lâzımdır.

VOLKAN — Şiddetli ve ateşli bir aşka düşeceğinizin alâmetidir.

VURGUN — Büyük şirketlerden birine direktör olacaksınız.

VİŞE — Tatlı ve cazip görünen bir sevdaya kapılacaksınız, fakat bilâhare bu sizde nahoş bir hatıra bırakacaktır.

VEFA — Rüyada dahi olsa, vefa görene ne mutlu!

VEZNE — Bol para sahibi olmakla beraber, hesabı şaşıracağınıza delâlet eder.

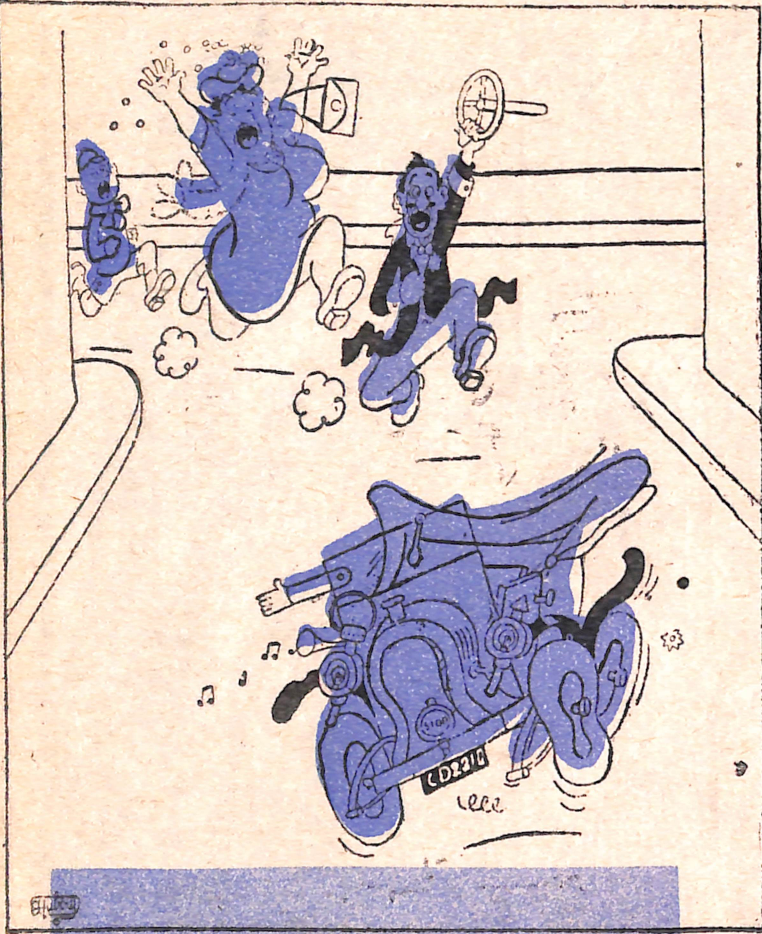
VİRANE — Sevgilinizden ayrılacak, ondan soğuyacaksınız. Gönlünüz boş ve ıssız kalacak. Onu yeniden şenlendirecek bir kimse bulamıyacak, harap olacaksınız.

VOLEYBOL — Gönlünüz, top gibi, elden ele gezecek. Daima havada dolaşacaksınız.

VERESİ — Züğürtlük alâmetidir.

VAPUR — Hasretinize kavuşacaksınız demektir.

MÜNECCİM

— Tutuuuun!...

— Fransız —

İhtisas Meselesi

MME TOUFFAND öyle bir kadındı ki, insanın ona bakarken içi titrerdi. Ama acımaktan değil, arzudan... Yüzünü gören hiç kimse sıhhatinin düzgün gitmiyeceğini aklına bile getirmez hali, tavrı, olgunluktan pırıl pırıl yanan müstesna bir esmer güzeli intibaını verirdi.

Bununla beraber Madam Touffand esrarlı bir hastalıktan rahatsızdı. Bu gizli derdin belirtileri ise gayet açıktı. Gözyaşı buhranları, çarpıntı, kara kara düşünceler, terslik ve daha bir alay âraz. Sinirliliğin şüphe götürmiyen delilleri... Tabii iyi imtizaç eden her aile olduğu gibi, bu aksaklıklar Mösyö Touffand'da da akislerieni buluyordu. Hoş, bütün bu uygunsuz hallere şaşılacak bir tevekkülle katlanıyordu ama, ne de olsa rahatı, huzuru kaçmıştı. Buhranlar pek azıtırsa büyük bir nezaketle:

— Karıcığım, diyordu, gel sen bir doktora git, bu böyle olmaz..

— Doktora mı? diye bağırıyordu Madam Touffand; namuslu bir kadındı çünkü ve kendini bir yabancı erkeğin yoklamasına ,ellemesine müsaade etmek fikri onu deli ediyordu... Doktora ha? Onların ne mal olduklarını bilmiyor muyum sanıyorsun?

Önünde sonunda, Mösyö Touffand düşünüp taşınarak, karısının pek haklı utancına uygun bir hal çaresi buldu:

— Neden şu doktor hanıma gitmiyorsun öyleyse? Hem bize yakın, hem iyi bir mütehassıs, hem de kadın...

Mme. Touffand verecek cevap bulamadı ama, kocasının arzusuna boyun eğmeden evvel, on beş gün kadar bu meseleyi münakaşa etmeden de duramadı. Hemen razı olmak kadınlığın şanından değildi onca.

On altıncı gün, yenilmiş görünerek kalktı, kadın doktora gitti. Doktor Porphyre, kıvırcık saçlı, ufak tefek, hareketleri kesin, dediği dedik görünüşlü bir kadındı. Hastalarına karşı bir general kadar ciddî davrandığına da şüphe yoktu.

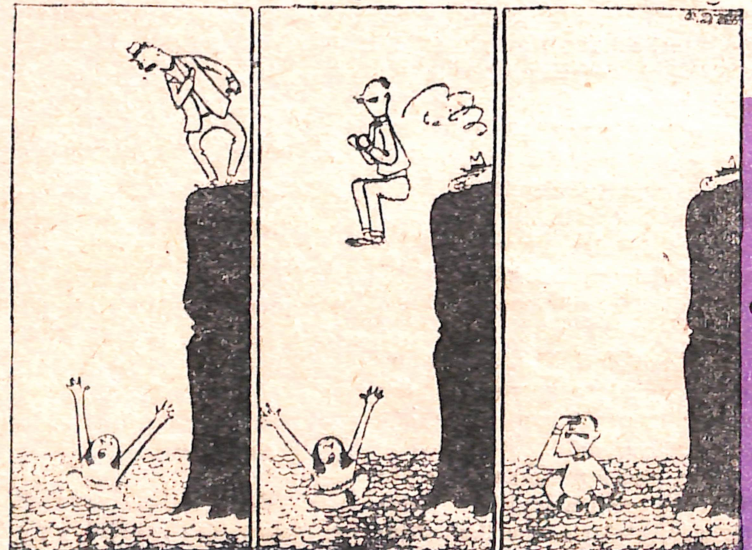
— Âlâ... Soyunun bakalım... dedi.

Kadın soyununca, doktor gayet önemli bir işe girişti. Hekimliğin son zamanlarda, hastaların parasını çekmek için icad ettiği ne kadar deneme vasıtası varsa hepsini birer birer Madam Touffand'ın güzel vücuduna tatbik etti. Muayene ilerledikçe, doktor da bazı menfi hükümler veriyordu. Yani kendi hesabına menfi... Kalbde birşey yok, ciğerler sağlam, karaciğer mükem

YAZ TATİLİ!..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— Fransız —

mel, tansiyon normal vesaire...

Bu küçük muayene gittikten sonra doktor birdenbire sordu:

— Kaç yaşındasınız?

— Otuz beş yaşındayım.

— Ya kocanız kaç yaşında?

— Kocam mı? Herhalde elli sekizinde olacak...

— Ben de öyle tahmin etmiştim zaten...

Ondan sonra, doktor, istihareye yatmış gibi derin bir sessizliğe gömüldü. Nihayet:

— Aziz bayan, diye nutkuna başladı. Size bazı mahrem itiraflarda bulunacağım. Önce şunu söyliyeyim. Birkaç yatıştırıcı ilâç yazacağım size ama, şunu bilin ki, o ilâçların fazla hayrı dokunmaz hastalığınıza...

— Hayrı dokunmaz mı?

— Hayır, dokunmaz. Size bir de genç ve kuvvetli tarafından bir sevgili lâzım...

Madam Touffand birdenbire pancara döndü:

— Sevgili mi lâzım? Hem de genç ve kuvvetli... Doktor hanım, ben namuslu bir kadınım!

— Şüphem yok. Zaten namuslu olmasaydınız bu hale gelmezdiniz. Ama bir sevgili edinmek namusluluğunuza halel getirmez bu şartlar altında ki... Nasıl bir erkek, sıhhî noktalardan bir metres edinebilirse, bir kadın da sağlığı namına bir sevgili peydahlıyabilir... Bana bak sanıza bir kere...

— Bir sevgiliniz mi var yoksa?

— Bir değil, üç tane...

Bu ciddî delil karşısında Madam Touffand apıştı kaldı. Doktor da, gönül rahatlığiyle, ancak Tıb Fakültesini bitirmiş birinin sökebileceği kadar karışık bir yaziyle reçetesini yazmağa koyuldu.

Reçeteyi alınca, Madam Touffand doğru eczahaneye koştu. Eczacı yoktu. Onun yerine gözlüklü, sümsük bir kalfa bakıyordu. Mırıldana mırıldana ilâçları hazırlamağa başladı. Sonuna doğru, okuduğunu anlıyamamış gibi, bir, bir daha baktı, gözlüğünü sildi, gözlerini oğuşturdu, tekrar baktı ve şaşkın şaşkın:

— Affedersiniz ama Madam, dedi, doktorun ne demek istediğini bir türlü anlıyamadım burada!

Kadın reçeteye göz gezdirdi. En sonuna: «Bir de sevgili» diye yazılmıştı. Güldü. Eczacı kalfası:

— Vallaha bilmem, bu ilâcı nerede bulursunuz... diye kestirip atınca Madam Touffand ilk defa şuh bir kahkaha kopardı:

— Zaten sizi görür görmez burada bulamıyacağımı anlamıştım!

dedi ve eczahaneden çıktı.

— Bernard Gervaise —

— Güzel bir hâtıra istiyorsanız, ben oturayım da siz çekin!..

— Amerikan —

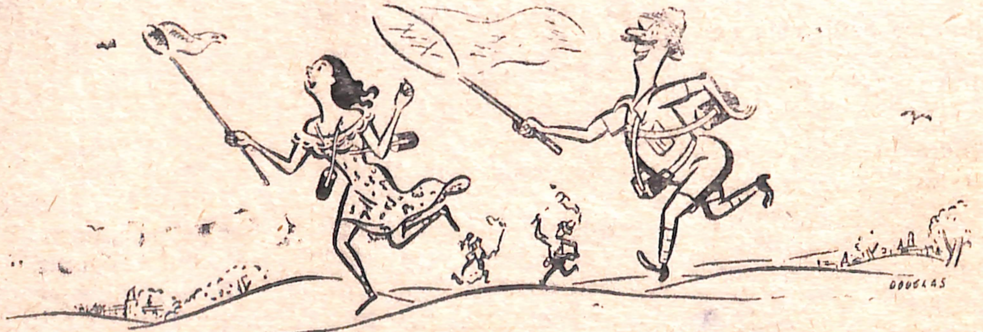
SUÇLU KİM?

HAYATININ 30 yılını tropikal memleketlerde geçirmiş bulunan ihtiyar bir İngiliz albayı, günün birinde kendini iyi hissetmeyince doktor çağırtır. Hastayı iyice muayene eden doktor, vücudünde fazla miktarda su olduğu teşhisini koyar. Bunun üzerine albay az evvel yedi, sekiz tanesini yuvarladığı buzla soğutulmuş viski kadehine yan göz le bakar ve isyan eder:

— «Hayır, olamaz, bütün hayatım müddetince ağzıma bir tek damla su koymadım.»

Fakat biraz düşündükten sonra üzüntülü bir çehre ile: «Şimdi anladım... Suçlu viskinin içindeki buz olacak.» diye atılır.

KELEBEK AVCILARI!..

— İngiliz —

Yazan : ATEŞ SİN

DÜNYADA Mekân

MİZAHÎ + UZUN + HİKÂYE

— 3 —

Oradan ters yüzü döndük mü? Ah Beyefendiciğim, hangisini, hangi birini anlatayım? İstanbul kazan, Suphi kulunuz kepçe, aramadık mahalle, bakmadık yol, sormadık sokak mı kaldı? Yok, yok, yok... Olmasına var ama, bir münasibi yok. Bir tellâl:

— Bir ev var, dedi, kirası da ucuz, iki yüz lira...

Aklım başımdan gitti.

— Nee?... İki yüz lira mı?

Adamcağız benim şaşkınlığımı, ucuz bulduğum için sandı da:

— İki yüz ama, dedi, bir senelik te peşin istiyor.

— Eeee?

— İki bin lira da şey...

— Ney?

— Şey... İçine tamir koydu. Sonra, evvelki kiracıları çıkartmak için de... Malûm ya, şimdi kiracılar hava parası almadan çıkmıyorlar. Ev sahibi, sizden o parayı istiyor.

— Hakkıdır, ister.

— Bir de efendim, şimdi kiralar yeni kanuna göre, malûmu âliniz, yükseltilmiyor.

— Evet?...

— Konturatı iki yüzden yapacak ama ayda elli liradan farkını da bir senelik ne tutarsa istiyor.

Bendenizin hesabım kuvvetlidir. Bir kaleme vurdum, tas tamam beş bin lira... Adam zâhir aklını oynatmış. Beş bin lira bu... Dile kolay. Adama:

— Baksana sen bana bilâder, dedim, bende öyle, kötü bir adam hâli var mı?

— Estağfurullah, dedi.

— Sen beni, affedersiniz efendim randevucu mu sandın, heroyin, tüccarı mı sandın, yoksa kaçakçı mı sandın? Ben kumarhane işletmiyorum. Kabzımal değilim, hiç bir yerde kaydım yok. Anladın mı sen? Bunca senedir, Allahıma bin şükür, namusumla yaşadım.

— Hâlinizden belli, ama neden sinirlendiğinizi anlamıyorum, dedi.

— Daha nasıl sinirlenmiyeyim, dedim, görüyorsun elim ayağım zangır zangır titriyor. Bütün sinirlerim boşandı. Bende kötü bir adam hâli mi var Çok teessüf ederim size. Benim gibi namuslu adamda beş bin lira ne gezer?...

Bir kızdım, bir kızdım. Allaha ısmarladık demeden kapısını çektim. Adam arkamdan baka kaldı.

Hiç unutmam, daha o gün maaş almıştım. Maaşım bordroda, iki yüz küsur liradır. Vergisi, algısı, girdisi çıktısı, kala kala elimde yüz lira ya kalır, ya kalmaz. Onu da eve gelene kadar, bakkala, çakkala, kömürcüye, kasaba, manava yatırır, borçların bir kısmını kapatırım. Geriye bir kaç kalmışsa, eve dönünce onu da çoluk çocuk elimden alır. Suphi kulunuz da böyle tiğ-ı teber şah-ı merdan dımdızlak kalır.

Bu sefer, maaşı alır almaz, para suyunu çekmeden, mutlaka bir ev bulmağa karar vermiştim. Allahın bildiğini kuldan ne saklıyayım?... Niyetim şöyleydi: Münasip bir ev bulup, sabah namazı erkenden bir arabaya eşyayı yükleyip kaçmak. Dükkânlar bir açıldı mıydı, artık yandım demektir. Mahallenin cümle esnafı kapıya dolacak. Bir kere, şu evden kimselere görünmeden kaçalım, ondan sonrasına Allah kerim. Borç yiyen kesesinden yer, demişler, yavaş yavaş borçlarımızı öderiz.

Başınızı ağrıttım Beyefendi, neyse efendim, tramvay yolu üzerinde, affedersiniz, bizim memişhane kadar daracık bir dükkânı bulduk. Camekânında bir sürü ilân:

«Satılık ev», «kiralık kat», «Apartıman dairesi», «Boş pansivon», «Her nevi evrak takibi», «İstida yazılır», «Hususî Fransız ca ve piyano dersleri», «İkmâle kalan talebeler yetiştirilir», «İş bulma bürosu»...

Usûletle kapıdan başımı sokup:

— Bey bilâder, tellâl siz misiniz?

der demez, adamın bir ağrına gitsin de, ağzını açıp gözünü yummasın mı?

— Efendi, efendi!... Burada tellâl yok. Burada resmen komisyoncu var!... Anladın mı sen?...

Bir defter açtı:

— İşte ticaret odasına kaydımız, işte sicilimiz... Biz hükûmete vergi veriyoruz.

Zembereği boşanana kadar konuştu. Sonra birden bire yumuşadı:

— Affedersiniz, dedi, piyasada kahve bulunmuyor da, başım tuttu. Ondan biraz sinirliyim. Kusura bakmayın.

— Estağfurullah kardeşim, dedim, ben hâlden anlarım. Bağır, bağır!... Rahatla!... Allaşkına sinirlerin yatışana kadar istediğin kadar bağır, çağır. Biz de birbirimize bağırmazsak, kime bağıracağız kardeşim.

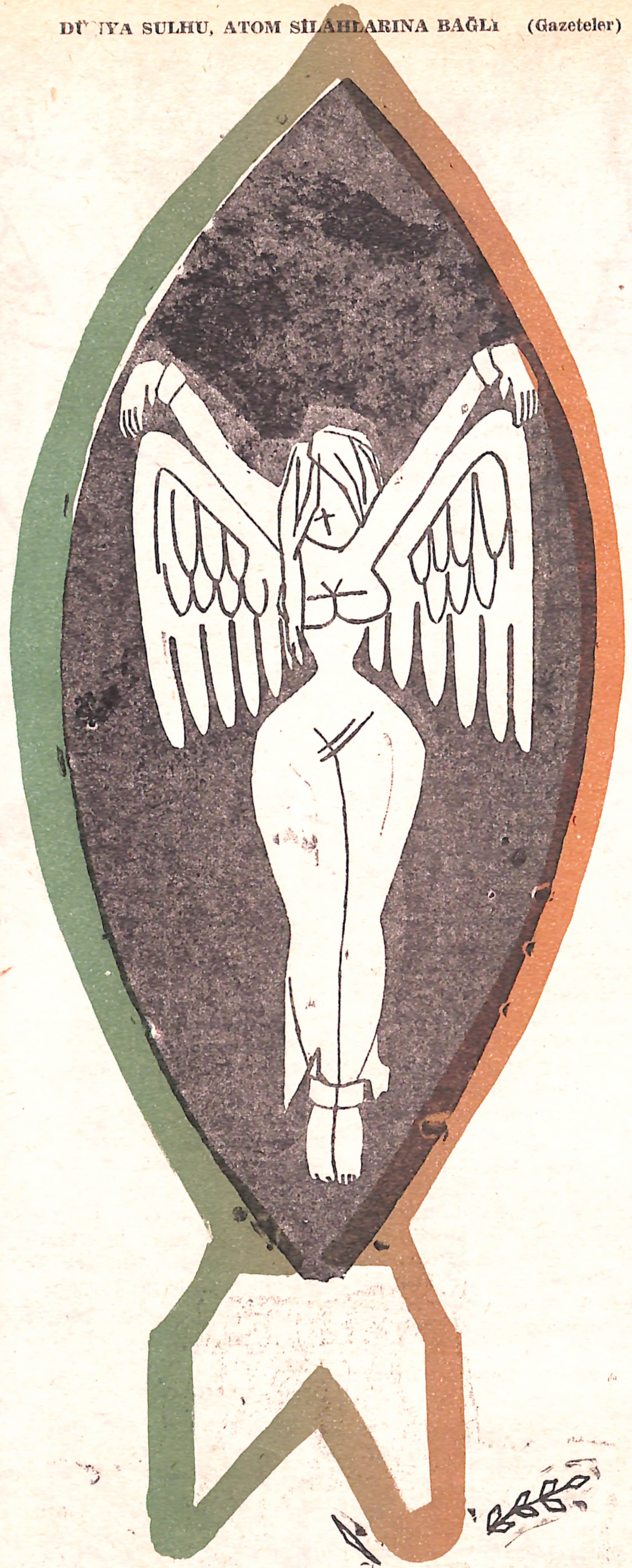
(Sonu var)

UĞURLU OLSUN!

Başmürettibimiz Halil Seylân'ın bir kızı dünyaya gelmiş, adı Çiğdem konmuştur.

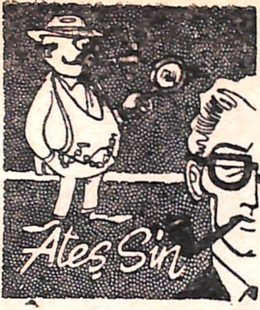
Minik yavruya, hem babasının mesleğine uygun tertipli bir hayat, hem soyadına uygun ceylân gibi bir güzellik, hem de Akbaba'nın adına uygun uzun bir ömür dileriz.

DÜNYA SULHU, ATOM SİLAHLARINA BAĞLI (Gazeteler)

YAZISIZ!..

(Tonguç)

POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nat Pinkerton Dedektif Nik İstanbulda

AKBABANIN MİZAHÎ TEFRİKASI : 10

★ ★

Siirtli Veli, ancak dört gün sonra Bingül Ece'den randevu alabilmişti. Beyoğlunda bir pastahanede buluşacaklardı. Hacı Mustafa'yı pastahaneye götürdü.

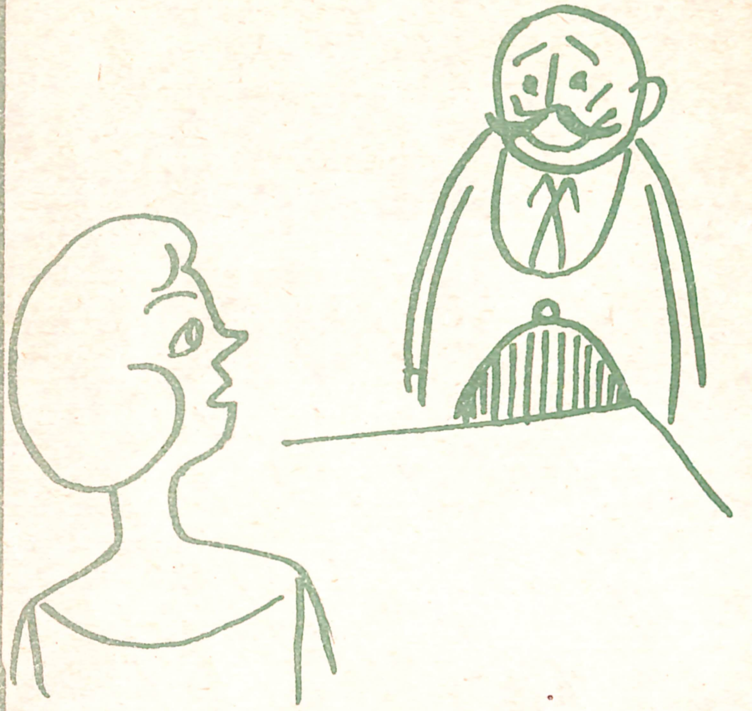
— Ben bulunmıyayım, dedi. Siz konuşursunuz. Üzerinde kırmızı bir tayyör var. Elinde de siyah çanta... Ben ona seni tarif ettim. Senden başka zaten buralarda sakallı yok...

Hacı Mustafa, sakalını bir sıvazladı. Artık bu sakaldan vazgeçmeliydi. Hattâ şimdiye kadar kazıtmadığına pişman bile oldu. Siirtli Veli gidince, Hacı Mustafa'nın kalbi küt küt atmağa başladı. Kızın üstünde kırmızı bir şey var demişti.

Gözleri yolda idi. Saat üçte gelecekti. Üçü zor etti. Görünürlerde kırmızı elbiseli kadın yoktu. Üçü on.. üçü çeyrek... Üç buçuk... Nihayet kırmızı elbiseli bir kadın içeri girdi. Elinde de siyah çanta... Hacı Mustafa, «Zavallı Bâkirenin Istırapları» filmindeki artisti hatırlamağa çalıştı. Onu çoktan unutmuştu bile... Yalnız kafasında güzel, taze bir kadın hayali vardı.

İçeri giren kadın, yanına gelmemiş, boş bir masaya oturmuştu. Herhalde utanmış olacaktı. Şimdi ne yapacaktı? Filimde gördüğü Bingül Ece'yi nekadar tanımasa, o ancak yirmisinde bir kızdı. Bu rahat rahat otuz gösteriyordu. Otuz

— 1 —

motuz, güzel kadındı. Zaten İstanbula geldi geleli çirkin kadın görmemişti. Hacı Mustafa ne yapacağını şaşırdı. Kadın ona bakmıyordu bile... Yanına gitmek için kalkar gibi oldu, cesaret edemedi. Böyle beklemenin de mânası yoktu. Ölüm yok ya sonunda, diye düşündü, doğruldu. Kadının masasına yaklaştı.

— Bendeğiz, Hacı Mustuva gulunuz, dedi. Bu nazik cümleyi nasıl söylediğine kendisi de şaşırdı. Kadın bir şey söy-

— 2 —

lemeden yüzüne bakıyordu. Hacı Mustafanın dili dolaştı. Artık ok yaydan çıkmıştı. Devam etmeğe mecbur oldu.

— Herhalde tanıyamadınız. Hacı Mustuva.. Size mekdüp ney yazmıştım. Bildiğiniz mi?..

Kadının yanındaki sandalyeye oturdu:

— Karson!.. diye seslendi, bah bahalım hanım ni emrediyo?

Kırmızı elbiseli kadının birdenbire kaşları çatıldı:

— Münasebetsiz herif!.. Defol!.. diye bağırdı.

Pastahanedeki bütün başlar onlara çevrildi. Neye uğradığını şaşıran Hacı Mustafa:

— Canım, vallaha kötü bi niyetim yoh... Siz Veli efendiye...

Diye söylenirken, kadın ayaka kalktı:

— Bana bak, her kuşun eti yenmez! Anladın mı? Diye avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı. Tam o sırada pastahaneye bir adam girdi. Kadın onu görünce:

— Baksana şu hacıağa eskisine!.. dedi, bana lâf atıyor!

Adam, Hacı Mustafanın sakalından tuttu, ayağa kaldırdı. Suratının ortasına bir yumruk indirdi. Hacı Mustafa yere yıkıldı. Fakat adam bırakmıyordu.

Hacı Mustafa:

— Dur Allâsen canım, dur da bi yol ağnatayım, bi gusur ittikse...

Dedikçe, adam sille, tokat, yumruk indiriyordu. Pastahanenin önü bir anda dolmuştu. Bir polis geldi. Kırmızı elbiseli kadın:

— Bu heriften şikâyetçiyim, dedi. Bana herkesin içinde, sakalından utanmadan lâf attı!.. Bütün bu ümmeti Muhammet de şahidim!..

Hacı Mustafa'nın bir dişi kırılmış, burnundan kan akıyordu. Eliyle yüzünü tutarak ayağa kalktı:

— Hâşâ pulis efendi, dedi, gatiyen gabul itmem...

Polis:

— Yürü bakalım karakola, orada anlatırsın...

Kadınla erkek, pastahaneden üç de şahidi beraber al-

— 3 —

mışlardı. Pastahanenin önüne biriken kalabalık, arkalarına düşmüşlerdi. Çoluk çoluk:

— Yuuuuu... Yuuuu!...

Hacı Mustafa'nın arkasından bağırıyorlardı. Gittikçe artan kalabalık onları karakol kapısına kadar takip etti:

Karakola girince kadın, masadaki komisere:

— Kumser bey, dedi, bu heriften dâvacıyım...

Hacı Mustafa, kan boşanan burnundan elini çekti:

— Aslâ gabul itmem! dedi.

Komiser:

— Neyi kabul etmezsin?..

Diye sordu. Kadınla beraber gelen erkek:

— Şahitlerimiz var komser bey! dedi..

Hacı Mustafa artık kızmıştı:

— Gumser efendi, hadi biz bu bağyannan davacıyık, bu herüf nöörüyo? O kimin nesü?

Adam :

— Ulan, o benim karım be!.. Diye bağırdı, herkesin namusu var.

Hacı Mustafa, dudağının kenarından kan sızan ağzını eliyle kapattı.

Komiser kadına sordu:

— Anlat bakalım, ne oldu??

— Efendim, ben pastahaneye geldim. Boş bir masaya oturdum. Bu herif, sakalından utanmadan gözlerini dikmiş vesika malı gibi ha bakar, ha bakar... Sanki gözleriyle yiyecek...

Hacı Mustafa:

— Estağfurullah, dedi.

Komiser:

— Sen sus!.. dedi.

Kadın devam etti:

— Sonra efendim kalkıp benim masama gelmesin mi?.. Bana ne dese beğenirsiniz... Affedersiniz, söylemeğe utanırım... Dilim varmıyor.

— 5 —

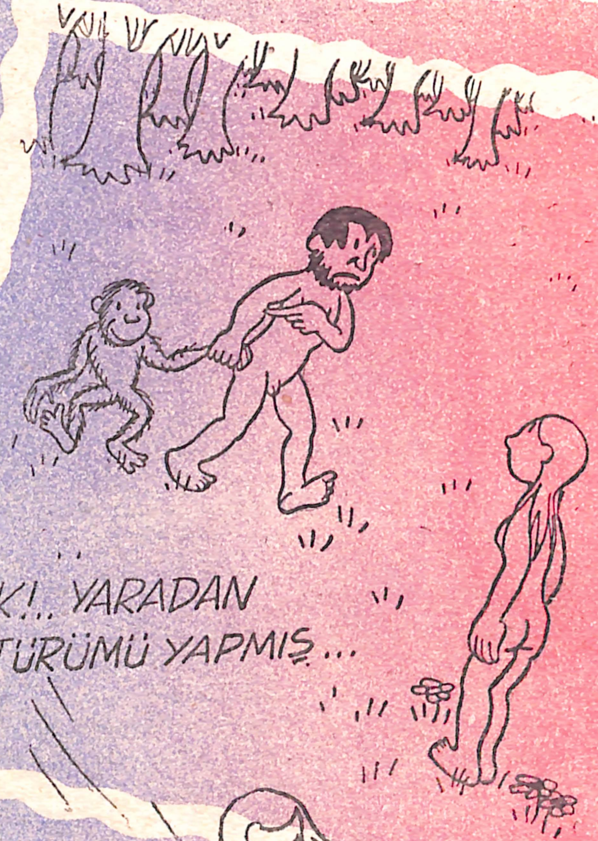
(Devam edecek)

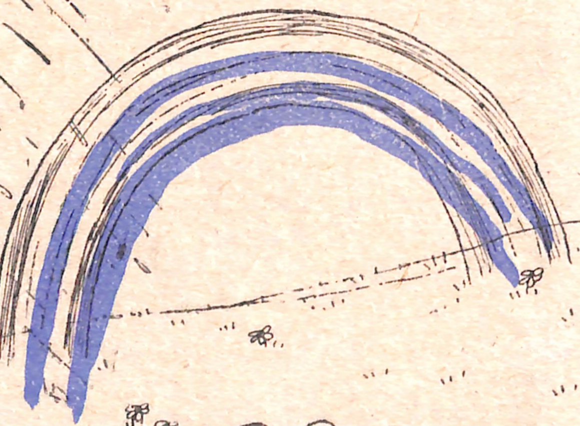
Âdem ile Havva

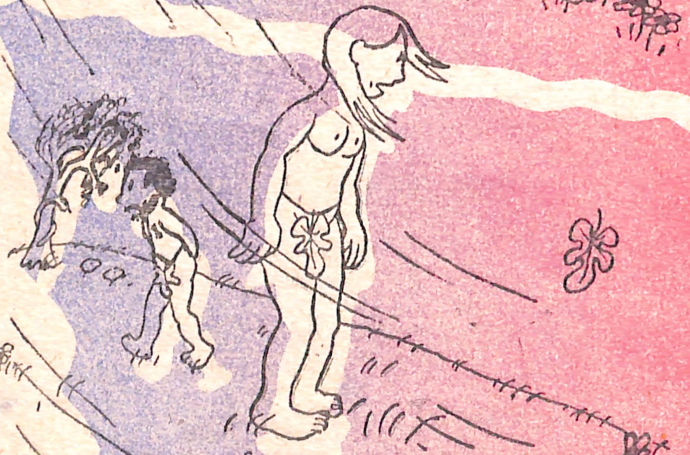
şan efe

GRiP

ve NEZLEYE karşı

GRİPİN

Kullanınız

Aldığınız müstahzarın hakiki Gripin olduğunu anlamak için GRİPİN markasına bilhassa dikkat ediniz.

GRİPİN

günde 3 adet alınabilir.

İLLER BANKASI

Sermaye: 300.000.000 T.L.

İl Özel İdareleri, Belediyeler ve Köylerin Harita, İmar Plânlariyle Su, Elektrik, Yapı, Proje, İnşa ve Tesisleri,

BANKA VE KREDİ MUAMELE VE HİZMETLERİ

EN MÜSAİT ŞARTLARLA YAPILIR VE MEVDUAT HESAPLARI AÇILIR

DENİZYOLLARI

ANKARA SİGORTA

ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

Günün Kadını

O... PURO KULLANIR!

PURO Tuvalet Sabunu, terkibinde bulunan krem hassaları sayesinde cildi yumuşatır... tazeleştirir... hayranlık yaratan bir cazibe temin eder

BOL KÖPÜKLÜ · NEFİS KOKULU

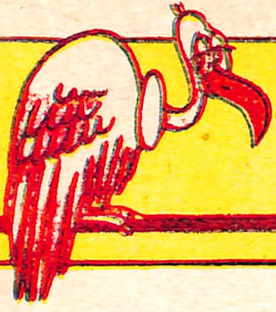
PURO

100 de 100 saftır.

Hem Güzel Hem Ucuz Kitap mı istiyorsunuz?

AYDABİR

Mecmuasının Eylûl sayısındaki ucuz kitap kuponlarından faydalanınız!

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

— Keşke babama: «tek parça mayo al» demeseydin...
— N bileyim ben, ya üst kısmını alır... ya alt kısmını sanmıştım!